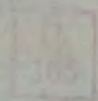

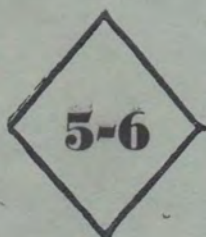
544
175962

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

NR.

5-6

ÎN ACEST NUMĂR

Ziua muncii * * * * *
Sfârșit de an școlar Mihai Popa
Psalmul 134 * * * * *
Lucrarea de ispășire C. Alexe
Psalmul 131 * * * * *
Zîmbet și nevinovăție * * * * *
Binecuvîntarea lui Obed-Edom. C. Petcu
Sinceritatea I. Dănețiu
Pitcairn D. Popa
Cultura ciupercilor I. D.
Cum să ne rugăm? M. Manea
Cine este autorul * * * * *
Curiozități * * * * *
Știați că? * * * * *
Psalmul 122 * * * * *

Ziua de 1 Mai, prilejuieste în fiecare an tuturor oamenilor iubitori de pace, de belșug, de frumos — bucurii nespuse și aduce în lumea noastră parfumul muncii rodnice și neaservite.

Pentru unii, ea este simbolul și garanția muncii răsplătite, a cinstirii omului, a prețuirii și considerării aceleia ce prin munca sa creează valori neîmămurite. Ea este soare, zîmbet gingaș de copil, garanția păcii și a zilei de mîine.

Pentru muncitorii din țările capitaliste este semnul dîrzeniei și hotărîrii nestrămătate de a lupta pentru îndepărtarea mizeriei, înrobirii, înjosirii demnității de om și creator de valori. Este nesiguranță, este dorința de soare, de cît mai mult soare și PACE!

Și în acest an pe meridianele globului nostru, în lungul și-n latul lui, ziua de 1 Mai a fost sărbătorește întîmpinată de oamenii cinstiți și doritori de pace.

În țara noastră ziua de 1 Mai a fost o explozie nestăvilită de entuziasm și voie bună. Muncitorii din toate ramurile muncii creează, și-au trecut în revistă cu această ocazie realizările lor. Și nimeni n-a rămas mai prejos. Ca un tot armonios și bine încheșat, oamenii muncii au raportat cu mîndrie că planurile au fost cu mult depășite, că zi de zi fața scumpei noastre patrii se schimbă din bine în mai bine. Că nivelul de trai al oamenilor muncii, al întregului nostru popor se ridică în mod substanțial, că orașele patriei își îmbracă haine noi, mai moderne, mai frumoase și că în umbra schelelor ce împînzesc țara, se ridică orașe noi într-un ritm ce nu a mai fost cunoscut nicicînd.

Din inimile tuturor a izbucnit nestăvilita dorință ca pururi să zboare deasupra noastră, deasupra planetei noastre, nevinovații porumbei ai păcii. Asemenea unei păduri de nepă-

ZIUA MUNCII

truns, s-au ridicat brațele ca scut acoperitor împotriva răpitoarelor, pentru a ocroti viața acestor soli ai păcii și a-i menține în atmosfera planetei noastre. În ritmul vibrant al muncii, în dîrzenia și hotărîrea luptei, în încheștarea vigilenței, pretutindeni, ea a fost îmbold, putere și curaj.

Călătorul care ar străbate țara noastră de la țărmul mării la Bicaz, și de la orașele Moldovei la cele ale Banatului și Maramureșului, cu alte cuvinte, dacă ar putea cuprinde într-o singură privire întreaga privilegiate a patriei noastre, ar exclama — Ce frumos! Ce tot armonnic! Este triumful muncii închinat binelui obștesc; este rodul unei politici înțelepte; rodul dorinței de pace, de cinstire a omului, de îngrijire față de nevoile lui! Ziua de întii mai a constituit pentru poporul nostru prilej de trecere în revistă a roadelor minunate ale muncii sale entuziaste, prilej de legitimă bucurie pentru succesele obținute în dezvoltarea economiei și culturii, în lupta pentru desăvîrșirea și îndeplinirea sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al P.M.R. Ziua de 1 Mai este semnul solidarității mondiale a celor ce muncesc și luptă pentru acelaș țel. Cu ocazia acestei mărețe sărbători, poporul nostru și-a manifestat încă odată atașamentul său față de aspirațiile tuturor oamenilor muncii din lumea întreagă.

Elanul și maturitatea dovedită pînă acum sînt chezașia

victoriilor de mîine ale poporului nostru.

Ne uimesc astăzi epocalele realizări ale omenirii în diferite domenii de activitate. Dar nu trebuie să uităm, că munca stă la baza tuturor acestor realizări. Sintem chemați nu numai a munci, ci să simțim bucuria muncii — fie ea manuală sau intelectuală — să simțim bucuria de a fi chemați a ne aduce aportul nostru efortului colectiv, de a contribui la bunăstarea țării noastre, a noastră, a familiei și copiilor noștri. În adevăr, munca înobilează pe om. Deschide un orizont mai mare gîndirii și acțiunii. Munca este un drept și o obligativitate morală față de tine în primul rînd și față de societatea omenească — tot ceea ce este minunat, măreț și grandios în lumea noastră este produsul muncii. Civilizația în stadiul ei prezent și cu perspectiva viitorului, este tot produsul muncii. Prin muncă se călesc caractere și oameni adevărați. Prin muncă se ajunge deci la bunăstare, civilizație și cultură.

Cu această totdeauna tinerească ocazie a zilei de 1 Mai a anului 1961, cînd fiecare om cîstit salută în ea năzuința de bine și de pace, noi îndemnăm cu toată sinceritatea pe toți credincioșii Cultului Adventist de Ziua a Șaptea din R.P.R. ca fiecare să fie conștient de chemarea și menirea sa, acolo la locul lui de muncă.

REDAȚIA

SFÎRȘIT DE AN ȘCOLAR LA SEMINARUL TEOLOGIC

Perioada unui alt an școlar, a unui an de intensă activitate și bogate experiențe, s-a încheiat. Rezultatele obținute la examenul de diplomă — ce s-a ținut pe ziua de 14 iunie a. c. — oglindesc eforturile depuse în vederea încheierii cu bine a întregii activități școlare a anului 1960/1961.

Ziua de 17 iunie 1961 a marcat încheierea anului școlar 1960—1961. Era o zi însoțită și pe fețele tuturor se putea vedea numai bucurie și fericire prilejuite de festivitatea de încheiere a acestui an școlar. Într-un cadru festiv și cu o notă accentuată de solemnitate, clasa de absolvire a anului 1960/1961, urcă la amvon în sunetele armonioase ale pianului. Cei șaisprezece absolvenți, se prezintă înaintea Bisericii într-o adunare de rămas bun.

În desfășurarea programului am ascultat gândurile ce se revărsau asemenea unei cascade, gânduri exprimate în coruri, cântări instrumentale și cuvântări, ce formau parcă o frescă vie multicoloră și plină de un realism dinamic. Pregătire temeinică, execuție atentă cu notă de lirism și artă, iată nota caracteristică a acestui program bine pus la punct.

„Sfaturile primite aici“, încheie unul din absolvenți cuvântul său de mulțumire, „conștiența faptului că avem datoria de a ne încadra fiecare în locul nostru de activitate răspunzând propriei noastre chemări și de a înțelege menirea generației noastre de a lupta pentru pace, care este bunul suprem al omenirii...”

Să nu ne înstrăinăm de aspirațiile poporului nostru; să fim alături de cauza lui și problemelor lui. Să luăm parte activă la procesul de transformare ce se petrece în jurul nostru. Să fim factori activi ai păcii și ai unei vieți nobile.

Să fim alături de Biserica noastră; de Comunitățile noastre, de organizația ei și de aspirațiile ei. Să fim modeste binecuvântări pretutindeni, iată dorința noastră.

De aceea dorim să trăim și noi ca Isus. Dorim să ne dezvoltăm caractere asemănătoare caracterului Său și să fim și noi niște soli ai păcii ca El. În predica de pe munte, Domnul Isus a spus: „Ferice de cei ce fac pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”.

În această privință, iată cum se exprimă un scriitor: Apărind cauza mărețată a păcii... apărăm tot ce are omenirea mai bun și mai nobil, tot ce a creiat ea, de la imnul egiptean al soarelui, pînă la monumentele de cultură contemporane, apărăm descoperirile științifice, operele de artă și tot ceea ce constituie mîndria omenirii... Apărind pacea apărăm patri-monii milenare.

La încheierea programului, fr. Mihail Manea, Directorul Seminarului Teologic, după ce a adresat cuvinte de mulțumire lui Dumnezeu, conducerii Bisericii și Înalțelor Autorități, a declarat încheiat anul școlar 1960/1961.

MIHAIL POPA
Secretar al Seminarului
Teologic A.Z.S.

DIN PSALMII LUI DAVID:

PSALMUL 134

Iată,
Binecuvîntați pe Domnul,
Toți slujitorii Domnului,
Care stați noaptea
În casa Domnului!
Ridicați-vă mîinile
Spre Sfîntul locaș,

Și binecuvîntați
Pe Domnul!
Domnul,
Să te binecuvînteze
Din Sion,
El,
Care a făcut cerurile
Și pămîntul!

DOMNULUI HRISTOS

de

C. ALEXE

Raportul Noului Testament începe cu aceste cuvinte : „Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa“. Șaptesprezece versete a primului capitol al Evangheliei lui Matei, deci a începutului Noului Testament sînt ocupate cu dovada faptului că Domnul Isus a fost — după trup — atît din Abraam cît și din David. Cu patrusprezece generații dinainte de nașterea Domnului Hristos, păcatele copiilor lui Israel i-a dus captivi în Babilon. Patrusprezece generații înaintea acestui tragic eveniment, David, era rege în Israel. Și încă patrusprezece generații mai înainte ca David să vină pe tron, Dumnezeu a vorbit lui Abraam și i-a zis : „Voi binecuvînta pe cei ce te vor binecuvînta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine. Domnul S-a arătat lui Abraam și i-a zis : „Toată țara aceasta o voi da seminței tale“. Și Abraam a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arăta-se. Voi pune legămîntul Meu între Mine și tine și sămînța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legămînt veșnic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.“ Gen. 12,3,7; 17,7.

Mai tîrziu în Noul Testament, atenția noastră este îndreptată asupra faptului că o importanță deosebită este dată formei de singular a substantivului din făgăduința dată de Dumnezeu lui Abraam. „Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Abraam și seminței lui“. Nu zice : „Și semințelor“ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una : „Și seminței tale“, adică Hristos.“

Se datorește acestui lucru foarte important, faptul că, Matei începe Evanghelia sa cu dovada legăturii dintre Domnul Hristos și Abraam. În această dovadă este evident, este clar faptul că pentru ca Dumnezeu să-și păstreze legămîntul Său cu Abraam, Fiul Său trebuia să devină om, să ia asupra-Și trup omenesc. El pornește și descoperă că nașterea Domnului Hristos, felul nașterii Sale, efectul avut asupra noastră de îmbrăcarea de către El a corpului omenesc, îndeplinește Cuvîntul profeției care a fost spus de Isaia cu aproximativ șapte veacuri mai înainte. Legămîntul cu Abraam a fost pentru a înfăptui o legătură a ființei omenesti cu divinitatea — Dumnezeu cu noi.

Există indicații în Noul Testament că Abraam a înțeles că termenii legămîntului cereau și făgăduiau cu mult mai mult decît putea fi obținut prin mijloace naturale sau prin alte surse naturale. Desigur aceste indicații sînt puternice în favoarea faptului că Abraam privea spre sămînța făgăduită.

Este un fapt real acela că el a ocupat pămîntul făgăduinței, dar el a locuit în el, nu ca unul care a intrat într-o moștenire veșnică, ci ca un străin „s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau, împreună moștenitori cu el ai aceeași făgăduințe.“ Ebr. 11,9.

El nu considera țara așa cum era atunci ca o împlinire a făgăduinței legămîntului, ci în locul ei „el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu“. Ebrei 11,10.

Dar toate acestea, așa cum arată Matei, sînt înfăptuite prin eliberarea credinciosului de păcat. Acest lucru este clar arătat în cuvintele îngerului cu privire la Maria. „Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale“. Mat. 1,21.

Cînd întorcem filele Evangheliei lui Luca, noi descoperim că în timp ce ea începe cu pregătirea solului de a anunța venirea Domnului Hristos, el începe în a arăta cum Cel ce vine, în timp ce era Fiu al lui Dumnezeu, a fost născut în casa lui David. În cuvintele îngerului Gabriel adresate Mariei, el arată cum este posibil acest lucru. Cu cea mai mare claritate a frazării, Gabriel a spus: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămînea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfîrșit.“ Luca, 1,30—33.

În legătură cu aceasta, Luca de asemenea ne-a prezentat mărturia profetică a lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul; și trebuie observat că Zaharia „plin de Duhul Sfînt“, cînd a rostit aceste cuvinte, a declarat că venirea Domnului Hristos și mîntuirea poporului Său care este o consecință a venirii Sale sînt o hotărîre împlinire a jurămîntului lui Dumnezeu și legămîntului Său cu Abraam.

„Binecuvîntat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. Și ne-a ridicat o mîntuire puternică în casa robului Său David, cum vestise prin gura sfinților Săi prooroci, care au fost din vechime. Astfel Iși arată El îndurarea față de părinții noștri, și Iși aduce aminte de legămîntul Lui cel sfînt, potrivit jurămîntului prin care Se jurase părintelui nostru Abraam, că, după ce ne va izbăvi din mîna vrăjmașilor

PSALMUL 131

Doamne,

Eu. . . .

N-am o inimă îngimfată,

Nici priviri trufașe,

Nu mă îndeletnicesc

Cu lucruri prea mari

Și prea înalte

Pentru mine!

Dimpotrivă,

Sufletul îmi este

Linîștit și potolit,

Ca un copil înțercat,

Care stă lîngă

Mamă-sa;

Da,

Sufletul meu,

Este ca un copil... înțercat.

Pune-ți nădejdea în Domnul,
Israele,

De acum. . .

Și pînă în veac!

noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre. Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui, și să dai poporului Său cunoștința mîntuirii, care stă în iertarea păcatelor lui; datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întuneric și în umbra morții, și să ne îndrepte picioarele pe calea năcii!“ Luca 1,68—79.

Astfel Luca arată că ridicarea Domnului Isus din casa lui David, este în armonie atît cu

jurămîntul lui Dumnezeu făcut lui Abraam și lui David, cît și cu Cuvîntul profeților de la întemeierea lumii. Acest Mîntuitor urma să aducă mîntuirea poporului Său prin iertarea, îndepărtarea păcatelor lor.

Urmărind raportul Scripturii în Cartea Faptelor, noi sîntem impresionați de faptul că apostolii au acordat un loc foarte mare în învățăturile lor aceluiaș adevăr. În prima lor vorbire raportată după ziua Cincizecimii, ei subliniază faptul că Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacob a fost Cel ce a glorificat pe Domnul Hristos înviindu-L dintre morți. Cu acea ocazie ei au bazat apelul lor pe pocăința spre iertarea păcatului (convertirea), pe mărturia profeților de la Moise la toți cei ce au urmat după Samuel, cu privire la Isus Fiul lui Dumnezeu ca sămîntă a lui Abraam. Petru a spus cu acea ocazie: „Voi sînteți fiii proorocilor și ai legămîntului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, cînd a zis lui Abraam: „Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînta ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întîi vouă, ca să vă binecuvînteze, întorcînd pe fiecare din voi de la fărădelegile sale“. Fapte 3,25—26.

Cînd Pavel a fost invitat să vorbească în Sinagoga din Antiohia, el s-a ridicat și făcînd semn cu mîna a zis: „Bărbați Israeliti și voi care vă temeți de Dumnezeu, ascultați! Dumnezeul acestui popor Israel a ales pe părinții noștri. A ridicat la cinste pe norodul acesta, în timpul șederii lui în țara Egiptului, și l-a scos din Egipt cu brațul Său cel puternic. Timp de aproape patruzeci de ani, le-a suferit purtarea în pustie. Și, după ce a nimicit

șapte popoare în țara Canaanului, le-a dat de moștenire pământul lor, pentru aproape patru sute cincizeci de ani. După aceste lucruri le-a dat judecători, pînă la proorocul Samuel. Ei au cerut atunci un împărat. Și, timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chis, din seminția lui Beniamin; apoi l-a înălțurat, și le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit astfel: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voiele Mele“. Din sămînța lui David, Dumnezeu, după făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un Mintuitor, care este Isus. Înainte de venirea Lui, Ioan propovăduise botezul pocăinței la tot norodul lui Israel“ Fapte 13, 16—24.

Urmărind aceeaș mărturie în Epistole, noi îl găsim pe Pavel adresîndu-se Romanilor, spunînd că Evanghelia lui Dumnezeu, pentru care el a fost pus de o parte — ales — făgăduită mai înainte prin profeții Săi în Sfînta Scriptură, că ea privește pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos Domnul nostru, care a fost de asemenea din sămînța lui David.

Desigur el merge mai departe și stabilește faptul că divinitatea Domnului Hristos a fost declarată, sau determinată, sau pusă în afara oricărei îndoieli, prin învierea Sa din morți. Rom. 1, 1—4. Cu această Evanghelie care declară astfel de lucruri, și care înfățișează prin Domnul Hristos atît neprihănirea cît și mîna lui Dumnezeu, Pavel nu se rușina. Avînd mărturia tuturor profeților, cunoscînd făgăduința lui Dumnezeu care confirmă legămîntul Său cu Abraam, și dovada de netăgăduit a divinității Domnului Hristos, sămînța lui David, în

învierea Sa din morți, Pavel slujește cu toată puterea sa Evanghelia, și era gata să o predice chiar și în Roma.

În epistola sa către Galateni el ne dă noi descoperiri a acestei minunate Evanghelii a Domnului Hristos, și a relațiilor Sale cu făgăduința dată lui Abraam. Ea a fost vestită lui Abraam, declară el, în făgăduința pe care i-a dat-o Dumnezeu: „În tine vor fi binecuvîntate toate neamurile pămîntului“. În această epistolă este adusă la cunoștință întinderea cea mare a planului lui Dumnezeu dat în făgăduința Sa făcută lui Abraam. Începînd cu cap. 3, el argumentează că: „Tot așa și Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta a fost socotită ca neprihănire“. Înțelegeți și voi dar, că fiii ai lui Abraam sînt cei ce au credință“. Gal. 3,6.7. Și aceasta este clar arătat ca fiind intenția făgăduinței făcută în Abraam care spune: „Toate neamurile vor fi binecuvîntate în tine“. Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sînt binecuvîntați împreună cu Abraam cel credincios“. v. 8 u.p.9.

Totuși, este posibil ca făgăduința să fie primită atît de Abraam cît și de fiii credinței,

numai însă prin sămînța făgăduinței. Această sămînță a făgăduinței este Domnul Hristos. „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Abraam și seminței lui“. Nu zice: „Și semințelor“ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale“, adică Hristos“. Gal. 3,16. „Pentru ca binecuvîntarea rostită lui Abraam să vină peste noi care nu sîntem copiii naturali ai lui Abraam și pentru ca astfel noi „prin credință, să primim Duhul făgăduit“ (v. 14), a fost necesar ca Domnul Hristos „să ne răscumpere din blestem“. El „făcîndu-Se blestem pentru noi“ (v. 13) nu există altă cale prin care se putea înfăptui aceasta.

Dacă viața și neprihănirea ar fi putut să ne fie dată de către o lege, atunci, o astfel de lege ne-ar fi fost dată. Dar deoarece păcătosul nu poate fi îndreptățit prin lege, iar Scriptura găsește pe toți sub blestemul păcatului, atunci făgăduința că vom putea primi binecuvîntarea lui Abraam „prin credința lui Isus Hristos“ a fost dată, și prin calea astfel descoperită, putem fi îndreptății prin credință.

După ce această credință îndreptățitoare vine, acei care păzesc această credință „sînt toți copiii ai lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos“. Atunci „nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sînteți una în Hristos Isus“. Gal. 3,28. Fiind ai lui Hristos, atunci noi sîntem: „sămînța“ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință“. vers. 29.

(continuare în pag. 23)

ZÎMBET ȘI NEVINOVĂȚIE

Cine nu este imediat cucerit de zîmbetul plin de grație al unui copil? Sau ce sentiment poate fi mai gingaș, mai profund și mai cuceritor, mai trainic decît afecțiunea dintre copil, mama și tatăl său? Poate fi o mulțumire mai plină de farmec și umanism decît aceea de a-ți ști copilul sănătos, că se dezvoltă normal și apoi să-l vezi devenit un element folositor societății, un element cu care te poți mîndri?

Pentru dezvoltarea lui armonioasă, pentru sănătatea lui, copilul trebuie să se miște, să zburde, să rîdă, să se joace! El are nevoie de condiții optime în viață.

Pentru aceasta, este nevoie în primul rînd de liniște, de pace! Iată de ce totdeauna ziua internațională a copilului a fost legată de lupta pentru apărarea păcii. Și pentru menținerea ei, pentru păstrarea păcii și deci și pentru liniștea copiilor noștri, este mai bine a fi activ, decît... radioactiv — după expresia unor contemporani luptători pentru pace.

Copiii, acești boboci ai omnirii care se deschid încet, formează generația, schimbul de mîine. Iată de ce ocrotirea mamei și a copilului a devenit în anii puterii populare o problemă de stat.

Statul nostru democrat popular cheltuiește fonduri însemnate pentru a asigura copiilor și tineretului o copilărie și o tinerețe lipsită de griji și a le crea condiții din ce în ce mai bune de trai și învățatură.

Numai cunoscînd situația dezastruoasă în privința grijei acordată copilului din anii dinaintea lui 23 August, îți poți mai bine da seama de uriașul pas făcut de țara noastră și în această privință. Aveam înainte vreme trista faimă de a fi țara cu un procent de mortalitate infantilă care ne situa în fruntea tuturor; eram cunoscuți ca fiind de asemenea cap de listă și în ceea ce privește analfabetismul și în timp ce țara noastră era izvor nesecat de... aur, copiii băteau în zadar la porțile cunoștinței, sau chiar la porțile vieții! Sărac și neștiutor în propria țară bogată.

Azi indicele mortalității infantile s-a redus aproape cu totul. La începutul anului 1961 era de 7‰. Astăzi nu se mai găsește pe cuprinsul patriei noastre vreun analfabet. Pînă în 1963 nu va mai exista copil, care să nu meargă la școala de 7 ani și concomitent se face trecerea la învățămîntul general de 8 ani. Mii de noi săli de clasă se construiesc în ansamblul general de construcții în care este prinsă țara noastră. Numai la sate se vor ridica peste 11.000 de astfel de noi săli de clasă și peste 4.000 la orașe. Ofensiva muncii, ofensiva de construcții este însoțită de ofensiva culturalizării.

În 1938 Statul nu cheltuia nici un singur leu pentru ajutor la naștere, ajutor familial și unic sau alocații pentru copii. Numai în 1960 s-a cheltuit un miliard și 817 milioane lei

pentru aceste ajutoare. Toate acestea sînt de la sine grăitoare.

Nu putem uita că în același timp, pe suprafața globului pămîntesc se înregistrează situații grele pentru copii. În Portugalia, spun statisticile, mor anual 30.000—40.000 copii sub 5 ani. Micii ucenici italieni lucrează cîte 10 ore pe zi în fabricile patronilor, pentru o plată ce nu le astîmpără foamea. Nu se poate uita nici procentele nemaiîntîlnite ale criminalității nu numai juvenile, ci chiar și infantile din occident. Zdrengăroși, în mizerie, muncii și veșnic înfomețați acești copii formează cel mai puternic act de acuzare împotriva regimurilor ce le fură copilăria și tinerețea, coborîndu-i în mormînt chiar înainte de a se trezi la viață.

În domeniul ocrotirii mamei și a copilului, țara noastră a trecut în fruntea țărilor împreună cu țările prietene, în care grija pentru copii a fost ridicată la locul ce i se cuvine.

Dragostea pentru copii, dorința fierbinte a tuturor oamenilor ca fiii și fiicele lor să se bucure de viață, să crească într-o lume în care societatea să nu mai cunoască războaie, să-și făurească un trai cît mai frumos, însuflețesc poporul nostru în lupta pentru pace.

În numele popoarelor din lumea întregă, în numele fericirii, ziua de 1 iunie să însuflească mai mare avînt forțelor care luptă pentru apărarea și întărirea păcii în lumea întregă, pentru fericirea omului, pentru viață.

REDAȚIA

BINECUVÎNTAREA

LUI OBED — EDMOND!

„Chivotul lui Dumnezeu a rămas trei luni la familia lui Obed-Edom, în casa lui. Și Domnul a binecuvîntat casa lui Obed-Edom și tot ce era al lui.“ 1 Cron. 13,14.

In viață, multe, dacă nu majoritatea situațiilor prezintă două alternative. Una rănește, iar alta vindecă. Dacă sîntem binecuvîntați sau din contră pierdem, aceasta depinde numai de noi. Depinde la ce pol ne situăm, datorită liberului arbitru. La polul binecuvîntării sau al blestemului. Focul topește ceara și metalele, dar întărește argila. Stilul de nor era pentru Egipteni un întuneric mare, dar pentru poporul lui Israel... era o lumină puternică. Chiar Domnul Hristos a fost „rînduit spre prăbușirea și ridicarea multora din Israel“; spunea în mod profetic bătrînul Simion, mînat fiind la aceasta de Duhul Sfînt. Crucificarea Fiului lui Dumnezeu pe crucea Golgotei a fost o descurajare pentru ucenicii Săi, care n-au rezistat încercărilor grele din zilele acelea. Dar aceleași evenimente dureroase au întărit și ridicat pe Nicodem și Iosif.

Situațiile dificile slăbesc și blazează pe unii; dar aceleași situații întăresc pe alții și-i stabilizează pe linia biruirii lor. Exemplul marilor bărbați ai științei și gîndirii, luptele și eforturile lor grăiesc limpede. Necazurile nu l-au înfrînt pe B. Palissy, ci l-au îndirjit și mai mult, și nu s-a dat bătut pînă cînd nu a reușit în producerea smaltului. Și în viața spirituală, ispitele fie că întăresc, fie că slăbesc pe credincios. Fiecare predică rostită, lasă pe ascultător fie mai bun, fie mai... rău. Dumnezeu este pentru unii „un foc mistuitor“, iar pentru alții un Tată iubitor.

Pentru a ilustra acest principiu activ al vieții noastre, să întoarcem paginile istoriei sacre cu mulți ani în urmă, pînă în timpul regelui poet David. În paginile primei cărți a Croniclelor găsim relatat un lucru vrednic de luat aminte. „David a ținut sfat cu căpeteniile peste mii și peste sute, cu toți mai marii. Și David a zis întregii adunări a lui Israel: „Dacă găsiți cu cale, și dacă lucrul acesta vine de la Domnul, Dumnezeu nostru, să trimetem în toate părțile la frații noștri care au rămas în toate ținuturile lui Israel, și la preoți și Leviți în cetățile și împrejurimile lor, ca să se stringă la noi, și să aducem la noi chivotul Dumnezeului nostru, căci nu ne-am mai îngrijit de el de pe vremea lui Saul“. 1 Cron. 13, 1—3.

David și-a adus aminte de timpurile de neascultare ale poporului Israel. Filistenii, cu care era în război au bătut pe Israel și au luat cu ei chivotul lui Dumnezeu. Eli, marele preot, moare la primirea acestei vești. Pe drept cuvînt s-a strigat în acea zi „I — CABOD“. S-a dus slava lui Israel! Chivotul cel sacru al lui Israel, care cuprindea cele zece porunci, a fost dus la templele filistene și așezat acolo. Dar

Dagon, zeul pește al învingătorilor se rostogolește în bucăți înaintea chivotului. Prezența lui pasageră în cetățile Asdod, Gat, Ecron, Bet-Semeș, aduce dezastru și încercări grele localnicilor. Iar cînd în cele din urmă Filistenii se decid să trimită chivotul pe drumul întoarcerii lui în țara lui Israel, însuși bunul și bătrînul Uza a fost lovit de Domnul și a murit înaintea Lui, atunci cînd și-a întins mîna să sprijine arca Domnului ca aceasta să nu se răstoarne. Lucrul acesta a alarmat atît de mult pe David încît acesta s-a temut a mai aduce chivotul lui Dumnezeu în Ierusalim, și l-a lăsat în casa lui Obed-Edom din Gat.

Dar de data aceasta, spre deosebire de cele petrecute pînă acum, raportul Scripturii ne spune că „Chivotul lui Dumnezeu a rămas trei luni la familia lui Obed-Edom în casa lui. Și Domnul a binecuvîntat casa lui Obed-Edom și tot ce era al lui“. 1 Cron. 13,14. Obed-Edom făcea și el parte din grupul care însoțea chivotul Domnului în drumul său spre Ierusalim. El văzuse cum Dumnezeu a nimicit pe Uza numai pentru faptul că a întins mîna spre chivot, dorind să-l sprijine. Ca și ceilalți, și el era contrariat și plin de teamă în fața celor întimplite și totuși el cu bucurie primi arca cea sfîntă în casa sa, rostuiindu-i pentru adăpost cel mai frumos colț al celei mai bune camere din casa sa. El nu se temea — așa cum a dovedit-o de data aceasta chiar regele David — de arca cea sfîntă, pentru că el — Obed-Edom, se temea în primul rînd de Dumnezeu aceluși chivot. Se temea de Cel a Cărui prezență sfîntea arca și nu de obiectul prezenței Sale.

Ca urmare a acestui lucru, Dumnezeu nu numai că binecuvîntă pe Obed-Edom, ci El binecuvîntă de asemenea „tot ceea ce el avea”; El binecuvîntă pe soția sa, pe copiii săi și tot ceea ce avea el. Istoricul antic Iosif Flaviu, în lucrarea sa, „Antichitățile Iudaice”, ocupîndu-se de această situație, arată că Obed-Edom a devenit deodată foarte bogat. Reiese deci de aci să rămînea chivotului lui Dumnezeu sub acoperișul casei lui, în mijlocul acestei case, s-a dovedit a fi o binecuvîntare. Rămînerea lui acolo a fost cu prisosință răsplătită. A fost răsplătită încrederea, bunăvoința și respectul acordat chivotului lui Dumnezeu. S-a dovedit o deplină încredere în Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacov și lucrul acesta a fost considerat ca atare. Chivotul era un simbol al prezenței lui Dumnezeu, Legea o transcriere a caracterului Său. Acestea locuind în mijlocul familiei lui Obed-Edom, au lucrat sfințenia și propășirea lui.

Să ne imaginăm puțin modesta așezare a acestui umil locuitor din Gat. Avînd o familie destul de numeroasă, desigur că fiecare colțisor al încăperilor familiei era bine folosit. Cu greu puteai să mai

găsești un loc unde să mai poți pune ceva. Dar cu toate acestea, cînd David și bătrînii poporului hotărîră să lase chivotul la el, atunci cel mai bun loc din modestele lui încăperi fu rezervat pentru el. Aducere-lui fu întîmpinată de toți cei ai casei cu respectul și piozitatea cuvenită, pentru că aceasta însemna prezența lui Dumnezeu. Fără îndoială că Obed-Edom, care fusese martor la moartea năpraznică a lui Uza, care a înțeles frica ce se putea citi pe fața lui David, el Obed-Edom, aducea zilnic înaintea prezenței cerești — a chivotului — prinosul inimii sale smerite, rugîndu-se. El cerea zilnic ajutorul și puterea lui Dumnezeu, se sfințea zilnic cu tot ce avea, pentru că era conștient că trăia în prezența lui Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu aduce totdeauna în inima credinciosului pace și binecuvîntare. Psalmistul spune: „Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare”. Ps. 19,11. E bine de notat faptul că în păzirea lor este multă bucurie. Alții gîndesc însă că bucuria cea mare si desăvîrșită vine după aceea. Citim iarăși: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și po-

runcile Lui nu sînt grele.” 1 Ioan 5,3.

Multă lumină primește credinciosul care ascultă și păzește cele scrise în ea. Bucuria deplină pune stăpînire pe inimă și pacea domnește în sufletul lui. „Dă-mi pricepere, ca să văd Legea Ta și s-o țin din toată inima mea!”

Tu dai, eu păzesc. Acest lucru însemnează în scurt: știind și făcînd. El conchide astfel: „Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea.” vers 35.

Ascultarea trebuie să fie deplină — așa cum plastic se exprimă Scripturile Vechiului Testament. Lucrul acesta trebuie făcut „în totul totului tot” și aceasta fără întîrziere. În următoarele gînduri ale psalmistului se găsește o nespus de mare chemare la promptitudine „Mă grăbesc și nu preget să păzesc poruncile Tale”. Ps. 119,60. Cineva spunea că primul gînd te face creștin, al doilea... un păcătos. Primul leagă pe credincios de Dumnezeu, al doilea leagă pe credincios de cel rău.

Ascultarea aduce de asemenea pace. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întîmplă nici o nenorocire”. Ps. 119, 165. Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, ne arată cît de mare și amplificată va fi această pace. „O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un rîu, și fericirea ta ca valurile mării”. Is. 48, 18. Pace și neprihănire! Rîu de pace, și valuri de neprihănire, de sfințire! Ce altceva mai mult dorești?

Pacea, asemenea unui rîu. Nu ca un pîrîiaș care saltă vara. Nu! Nu ceva limitat. Ci continuu. Nu îngust și mic, ci larg și adînc. Și ceea ce este mai minunat din toate, este faptul că pe măsură ce crește, pe măsură ce înaintează, este și mai adînc, mai profund; mai

larg și mai cuprinzător. Urmează calea unui riu în sens invers spre izvor. Mergi totdeauna în sus și tot mai sus, și vei da în cele din urmă de un izvor ce curge încontinuu. Caută să urmezi drumul păcii în același sens, spre izvorul lui și totdeauna, la origine vei găsi un Mintuitor veșnic. Asemenea râului, pace se dă zilnic, continuu. Oricine urmează cu sinceritate râul ascultării, va da peste acel curent al păcii care va arunca la o parte orice piatră de adversitate și va curge mereu înainte spre marea cea cuprinzătoare a neprihănirii.

„Neprihănirea, ca valurile mării“. Infinite în număr și de nebiruit în putere. Cine poate să le numere? Cine le poate calcula puterea? Valuri după valuri, valuri după valuri, totdeauna spălând țărnițele în agitația lor. Sub puterea lor, necazurile se năruiesc asemenea castelelor de nisip. Nici o putere nu poate sta înaintea valurilor năpraznice, nici un spirit rău nu poate zăgăzui valurile neprihănirii, ci se abate asupra inimii celui credincios curățind-o. Marele dătător al Legii spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. Ioan 14, 15. Dragostea care nu ascultă nu este dragoste. Ascultarea dovedește iubirea. Căci dragostea, ca și credința poate fi socotită nu după cele ce afirmi, ci după cele ce practici, Nu credința pe care o etalezi, este credința ce o ai, ci, aceea pe care o trăiești, aceea este credința trăită. Nu dragostea meșteșugit exprimată este dragostea cea adevărată, ci aceea care se dovedește în viața de fiecare zi, aceea este dragostea ce o ai.

Să deschidem ușa inimii noastre chivotului lui Dumnezeu, legii Sale și prezenței Sale și vom vedea că binecuvântarea lui Obed-Edom se va revărsa cu prisosință și asupra noastră.

C. PETCU

SINCERITATE

de

I. DANETIU

Între virtuțile de seamă ale vieții morale, sinceritatea își are un rol deosebit de important. Este opusul ipocriziei și este cel mai de temut dușman al fățarniciei, pe care Domnul Hristos a condamnat-o cu toată puterea ca pe unul dintre cele mai grave păcate.

Cuvîntul sinceritate, înseamnă „curat la inimă“, „fără vicleșug“, „care vorbește și lucrează fără prefăcătorie“, „fără a-și ascunde gândul adevărat“, „adevărat“, „neprefăcut“. El ne arată calitatea aceluia în inima căruia nu este vicleșug, care nu se preface, care spune curat ceea ce gîndește, care își trăiește viața în fața semenilor fără prefăcătorie.

Cuvîntul sincer ne mai arată caracterul omului fără sentimente prefăcute, sau gînduri ascunse; deschis, cinstit, frăție sinceră, iar adjectivul: sincer, se aplică la oamenii și manifestările lor fără prefăcătorie, cinstiți, cu gînduri deschise (fr. sincèr; lat. sincerus). Din aceste cuvinte apoi derivă cuvîntul sinceritate și franchețe care ne arată însușirea de a fi sincer (fr. sincérité, lat. sinceritatis) opusul însușirii celui semeț care nu poate fi sincer. (Dicționarul Academiei R.P.R.).

În lumina celor de mai sus, înțelegem mai bine valoarea sincerității în formarea caracterului și în trăirea drepte credințe. În lumina Bibliei sinceritatea înseamnă cel curat

la inimă, fără vicleșug, care vorbește și lucrează fără viclenie, fără a-și ascunde gîndurile. Psalmistul David redă în mod minunat această stare a inimii prin rugăciunea pe care o înalță în Ps. 17,3 cînd zice: „Dacă îmi vei cerca inima, dacă o vei cerceta noaptea, dacă mă vei încerca nu vei găsi nimic, căci ce-mi iese din gură aceea și gîndesc“.

Nu numai David prețuia atât de mult sinceritatea inimii, trăindu-și viața în lumina sfințelor învățături, ci și alți bărbați ai credinței au fost deosebit de veghetori în trăirea vieții lor pentru ca să nu se îndepărteze de acest deziderat sfînt. Astfel apostolul Pavel lauda cu inimă deschisă pe Timotei pentru credința lui neprefăcută, pentru credința bunicei lui și a mamei sale. Cît de minunate sînt cuvintele prin care Pavel recunoaște sinceritatea acestor trei credincioși. „Îmi aduc aminte, scria Pavel către Timotei, de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit mai întîi în bunica ta Lois, și în mama ta Eunice și sînt încredințat că și în tine“. Iar cu altă ocazie îl arăta că: „ținta poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, dintr-o credință neprefăcută“.

Apostolul Pavel era îndreptățit să dea astfel de sfaturi lui Timotei întrucît el însuși le urmase cu scumpătate. Iată ce putea el zice la un moment dat

În fața credincioșilor fără ca cineva să-l poată dovedi ne-
loial. „Știți, zicea el, celor din
Efes, că n-am ascuns nimic din
ce vă era de folos... căci nu
m-am ferit să vă vestesc tot
planul mântuirii lui Dumne-
zeu“. Un alt bărbat al credin-
ței care ne poate sta ca model
de sinceritate este prorocul
Daniel, care a putut spune des-
chis la un moment dat urmă-
toarele cuvinte: „...Dumnezeul
meu a trimis pe îngerul Său și
a închis gura leilor, pentru că
am fost găsit nevinovat înain-
tea Lui și nici înaintea ta n-am
făcut nici un rău“.

Toți bărbații Scripturii în
privința aceasta ne pot sta mo-
del, dar, rămâne pentru noi ca
cel mai valoros adevăr că Dom-
nul Hristos este modelul ade-
văratei sincerități.

O scurtă trecere în revistă
a vieții Domnului Hristos ne
va ajuta să înțelegem acest lu-
cru, și să pricepem cu mai
multă ușurință marea valoare
a calității celui care n-are în
inimă vicleșug, care nu se pre-
face și spune curat ceea ce gin-
dește. În privința aceasta Dom-
nul Hristos a declarat la în-
cheierea lucrării Sale: „Isus
i-a răspuns: „Eu am vorbit
lumii pe față; totdeauna am
învățat pe norod în sinagogă
și în Templu, unde se adună
toți Iudeii, și n-am spus nimic
în ascuns“. Ioan 18,20. E drept,
că a trebuit să înfrunte în viața
Sa cruda fățărnicie a fariseilor,
dar integritatea L-a călăuzit
pas cu pas, așa încît în clipele
cele mai hotărîtoare, după ce
ceasuri întregi Irod se strădui-
se să-I găsească o vină, iar căr-
turarii afară se frămîntau dez-
nădăjduiți căci nu știau cu ce
să-L învinuiască, cu toate ace-
stea Irod a trebuit să declare:
nu găsesc nici o vină în El. Cit
de mult ar fi exploatat fariseii

o vină oricît de mică ce ar fi
putut-o găsi în caracterul Său,
dar Isus a putut zice: „Vine
Stăpînitorul lumii acesteia, dar
în Mine nu găsește nimic“. Este
important de știut faptul că
Isus a putut ajunge aici avînd
o inimă curată, fără vicleșug
și vorbind întotdeauna fără
prefăcătorie. Un adevărat cre-
dincios trăiește întotdeauna sin-
cer în viață, călăuzindu-se
după aceste mesianice prin-
cipii în orice loc, vreme și îm-
prejurare.

Dacă totuși se mai găsece
mărturisitori de credință neîn-
cadrați în aceste principii sfîn-
te, aceștia sînt credincioși de
formă, despre care apostolul
Pavel zice că au doar o for-
mă de evlavie, care învață în-
totdeauna, fac mereu pe învă-
țătorii, dar nu pot ajunge nici-
odată la deplina cunoștință a
adevărului. De la urmașii Lui,
Hristos așteaptă ca ei să fie
călăuziți de gânduri curate și
sinceritatea să caracterizeze
desfășurarea vieții lor. Numai
atunci pot fi demni urmași ai
Mîntuitorului lor. Dacă Hristos
va avea o prezență neîntrerup-
tă în inima lor, atunci într-o
astfel de inimă domnește cură-
țenie, sfințenie și o adevărată
neprefăcătorie. Atunci inima
este pe deplin eliberată de pă-
cat. Măreția, plinătatea și de-
săvîrșirea planului lui Hristos
sînt primite atunci în viață. Pri-
mirea Mîntuitorului aduce în-
tr-o astfel de inimă pacea de-
plină, iubirea desăvîrșită și si-
guranță perfectă.

Urmînd în felul acesta pilda
Domnului Hristos ca urmași ai
Săi, vom ajunge ca în inimile
noastre să se împlinescă cu-
vintele de îndemn ale aposto-
lului Pavel. „Dragostea să fie
fără prefăcătorie. Fie-vă groază
de rău și lipiți-vă tare de bine“. Adevărata și sincera iubire se
va manifesta atunci în inimile

noastre, așa cum zicea aposto-
lul Petru: „Deci, ca unui care,
prin ascultarea de adevăr v-ați
curățat sufletele prin Duhul, ca
să aveți o dragoste de frați ne-
prefăcută, iubiți-vă cu căldură
unii pe alții din toată inima“. Ca
un părinte, apostolul Ioan
vrînd să arate valoarea sincer-
rității în trăirea Evangheliei
zice: „Copilașilor, să nu iubim
cu vorba, nici cu limba, ci cu
fapta și cu adevărul. Prin acea-
sta vom cunoaște că sîntem din
adevăr, și ne vom liniști ini-
mile, înaintea Lui, ori în ce
ne osîndește inima noastră, căci
Dumnezeu este mai mare de-
cît inima noastră și cunoaște
toate lucrurile“.

Dacă aceste sfinte învățături
vor călăuzi inimile noastre, a-
devărata și sincera curăție de
inimă, fără prefăcătorie și fără
gînduri ascunse ne va caracte-
riza viața noastră. Aceasta
este adevărata sinceritate. Unde
nu este ea, nu poate avea loc
adevărul, singurul care cimen-
tează legătura unei adevărate
prieteniei între frați.

Noblețea unui suflet se ma-
nifestă prin sinceritate și ne-
prefăcătorie, care este adevăra-
ta podoabă ce înalță pe om și-l
apropie de Dumnezeu.

Sinceritatea trebuie să facă
inima o carte deschisă. În prie-
tenia ta cu alții așează-te în
locul lor, pătrunde simțămîn-
tele lor, în bucuriile și în în-
tristările lor, fă-te una cu ei.
Apoi poartă-te față de ei așa
cum ai dori să-ți faci ei ție
dacă ar fi să schimbați locul.
Aceasta este adevărata regulă
de sinceritate. Este o altă ex-
plicație a legii „să iubești pe
aproapele tău ca pe tine în-
suți“. Acesta este miezul învă-
țăturii profeților. Este princi-
piul cerului și se va împlini
în toți aceia care ajung pre-
gătiți pentru societatea sfîn-

tă. Dar, după cum viermele atacă cele mai frumoase fructe, tot așa și prefăcătoria atacă cele mai frumoase virtuți ale omului, făcându-l neînstare să găsească adevărata pace sufletească aducătoare de fericire. Un credincios cinstit însă, după măsura lui Hristos, este unul care dă pe față o sinceritate ne-strămutată. Sinceritatea hotărâtă strălucește ca aurul în mijlocul zgurei și a gunoiului. Înșelăciunea, minciuna și prefăcătoria pot fi lustruite pe deasupra și ascunse de ochii oamenilor, dar nu și de ochii lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu, care supraveghează dezvoltarea caracterului și cîntăresc valorile morale, raportează în cărțile cerului aceste tranzacții inferioare care descopăr caracterul. Biblia osîndește în termenii cei mai aspri orice minciună, orice procedeu înșelător și orice faptă necinstită.

Călăuzindu-ne după astfel de principii, vom ajunge ca încetul cu încetul, defectele caracterului nostru cum și părțile lui întunecoase să fie îndreptate, iar curăția și sinceritatea Domnului Hristos să ia loc în viața noastră. Fiți în toate privințele sinceri și cinstiți și veți cîștiga biruințe mari. Gînditori ai omenirii din toate timpurile au aprofundat această problemă de seamă a vieții și ne-au redat-o în perle scumpe. Iată ce zice unul: „Am cîștiga mai mult dacă ne-am arăta cum sîntem, decît dacă am căuta să părem ceea ce nu sîntem“. Al. Vlahuță zicea despre sinceritate: „Fără sinceritate nu faci nimic, oricît vei fi de iscusit și de șiret, oricît vei ști să ticluiești și să sulimenești minciuna, ea rămîne tot min-

ciună. Vei înșela un om, o generație, două, dar timpul... pe el nu-l vei înșela. O sinceritate adevărată este cea mai nobilă dovadă de vitejie. Este mult mai ușor ca într-un avînt de entuziasm să-ți jertfești chiar viața decît să rămii zilnic statornic și sincer cînd ești împins de ispită. Sinceritatea, este o deschidere a inimii, ce ne arată așa cum sîntem. Ea se găsește însă la prea puțini oameni. Sînt însă — din păcate — prea mulți, care o substituiesc printr-o fină amăgire pentru a cîștiga încrederea“.

Încercarea de a părea cinstit, neprefăcut și sincer, în loc să tinzi spre adevărata schimbare, nu este decît o amară autoînșelare. Marele scriitor Seneca zicea: „Ce chin mai mare poate fi decît veșnic să te tot observi, să porți teama ca nu cumva să te arăți altfel de cum ești de obicei. Dimpotrivă, cîtă plăcere are în sine o superioritate sinceră care nu-și acoperă cu nimic firea“. Pătruns de grandoarea delicateții ei, Vlahuță zicea: „Sinceritate! Vai, nu e nimic mai delicat pe lume, nimic mai volatil ca duhul acesta sfînt al sincerității. Sfînt în adevăr și prin izvoru-i curat, ca și prin puterea lui dumnezeiască“.

Cît de mult ar trebui să prețuim curăția de inimă și a duhului nostru. Cît de mult ar trebui să ne păzim de prefăcătorie și de viclenie, întrucît între sinceritate și cinste pe de o parte și viclenia cu păcatele ei, nu există nici o unitate de înfrățire. Ispitele vin și noi vom fi probați în pregătirea caracterului nostru. Unii sînt cinstiți cît timp aceasta nu-i costă nimic. Dar cînd șiretenia aduce mai mult cîștig, curăția,

cinstea și sinceritatea sînt uitate așa cum sînt uitate și cuvintele proorocului de pe vremuri care zicea: „Căci poporul Meu a săvîrșit un îndoit păcat: „M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă“. Ier. 2,13.

Curăția de inimă, cinstea și sinceritatea nu pot lucra împreună cu șiretenia în aceeași minte, căci sau șiretenia (vicleșugul) va fi îndepărtată, iar cinstea, sinceritatea și adevărul vor cîștiga supremația sau invers. Ele nu se împacă nîciodată împreună. Nu au nimic comun. Una este proorocul lui Baal, iar cealaltă este profetul lui Dumnezeu. Unii credincioși vor să pară ceea ce nu sînt. Ei par sinceri, cinstiți și credincioși, dar în realitate inima le este pătată și întinată de păcat, și așa este și raportul lor din cărțile cerești. Un scriitor inspirat zicea: păstrează totdeauna acest adevăr înaintea ochilor tăi: oriunde sînt și orice fac, Tu mă vezi Dumnezeu. Nici cea mai mică faptă din umblarea noastră nu scapă din atenția Celui ce a zis: „Știu faptele tale“. Secretele fiecărei inimi stau deschise înaintea lui Dumnezeu, de aceea orice credincios în toate ocupațiile sale, în orice timp și în orice loc să-și păstreze conștiința vie și nepătată. Dacă vom realiza în inimile noastre cîștigarea virtuții sincerității, vom putea zice și noi ca Proorocul David: „Dacă îmi vei cerca inima, dacă o vei cerceta noaptea, dacă mă vei încerca nu vei găsi nimic, căci ce-mi iese din gură aceea și gîndesc. Ce suprem ideal! Cînd vom ajunge aci?

PITCAIRN

SIMBOL AL LUPTEI PENTRU LIBERTATE

III. RĂSCULATII GĂDESC UN CĂMIN

„Ce să fac acum?” trebuie că a fost întrebarea cea mare pe care și-a pus-o Fletcher Christian, când începu să mediteze la evenimentele ce s-au succedat într-un ritm accelerat și care l-au pus la comanda vasului — Bounty. El nu mai putea să dea înapoi și acum, trebuia să se îngrijească de asemenea și de ceilalți marinari care l-au urmat.

Majoritatea dintre ei doreau ca vasul să se întoarcă la Tahiti. Totuși, Christian știa că acest lucru ar fi periculos, pentru că între timp, forțele navale britanice ar putea fi trimise să-i caute și în mod natural vor începe să-i caute, începând cu grupul de insule Tahitian. De aceea, el se îndreptă spre insula Tubuai, din grupul Austral, unde câțiva din oamenii lui voiau să se stabilească. După ce au debarcat, s-a constatat că resursele naturale erau sărace și că locul era lipsit de animale. Ei s-au întors la Tahiti, pentru a obține porci și capre, dar când au vrut să se întoarcă la Tubuai au constatat că indigenii le erau ostili.

Christian a fost convins în cele din urmă să rămână în Tahiti.

După sosirea lor la 20 septembrie 1789, șaisprezece dintre ei au votat să părăsească vasul și să se stabilească definitiv în Tahiti. Ceilalți opt s-au hotărât să-și lege viața și viitorul lor de Christian. Se va vedea mai târziu că acestia din urmă au fost mult mai bine inspirați, pentru că din cei șaisprezece care s-au stabilit în Tahiti, doi au fost uciși de indigeni, iar ceilalți patrușprezece au fost prinși de căpitanul Edwards, care a fost trimis din Anglia cu vasul Pandora pentru prinderea răsculaților. Ei au fost puși în lanțuri

și pe parcurs, patru dintre ei s-au înecat când Pandora a naufragiat lovindu-se de niște stînci de corali. Trei dintre cei zece care au ajuns în cele din urmă în Anglia au fost executați.

Peter Heywood, care a fost achitat — după „mari cercetări”, într-o scrisoare adresată mamei sale, scrisă din Tahiti, când cele două grupe ale echipajului s-au despărțit pentru a merge pe propriul lor drum, reproducea ultimile cuvinte ale lui Christian adresate echipajului său: „Domnilor, am să vă duc și am să vă debarc unde veți voi. Doresc ca nimeni să nu rămână cu mine, dar vă cer să-mi faceți o singură favoare și anume, să-mi dăruiți mie vasul Legați vela mare (trincheta), dați-mi câteva butoaie cu apă, și lăsați-mă să alerz pe aripile vântului, și voi debarca în prima insulă spre care m-o îndreptă vasul. Eu nu pot rămâne în OTHEITI — TAHITI. Nu voi locui niciodată în locul unde aș putea fi prins și dus în Anglia.

Edward Young, unul dintre cei patru aspiranți de pe Bounty și alți șapte marinari, au pășit după el în corabie și au zis: „Nu te vom părăsi niciodată, vom merge acolo unde vei voi d-ta”.

Astfel, în cursul nopții următoare, Christian și cei opt tovarăși au întins pinzele, plecând într-o destinație necunoscută celor din echipaj care au rămas în urmă în Tahiti. Mai înainte de a pleca, el a petrecut câțiva timpi la țarm cu cei doi tovarăși și ofițeri: Stewart și Heywood. „Am petrecut aproape două ore împreună, spunea mai târziu Heywood, descriind ultimele momente petrecute cu vechiul lor prieten, când Christian s-a sculat să plece. Mergeam cam încet de-a lunoul plajei, și era foarte greu să schimbăm un cuvânt între noi. A fost o despărțire tristă. El a pășit

într-o barcă și nu l-am mai văzut niciodată, pentru că în zori, vasul a plecat”. Acesta a fost ultimul contact al lui Fletcher Christian cu civilizația și prietenii.

Cei opt tovarăși ai săi care au ales să rămână cu el, s-au întors pentru o scurtă durată la prietenii lor din zile mai bune. Ei au rămas ațit cât le-a permis să se căsătorească cu Tahitiene, și să-și ia provizii și altele lucruri necesare.

MI-MITTI, a accentat foarte repede propunerea lui Christian, ca ea să-i devină soție. Ea a primit numele de Isabela, dar este în general cunoscută după porecla pe care i-a dat-o Christian și anume — MA INMAST — pronunțată ca „MAIMAS — sau numele său de origine — MI-MITTI. Ea era înaltă și frumoasă și era cîm de aceeași etate cu Christian. Fiind fiica unui sef cu renume, ea avea calități care-i făceau onoare și cinste, și cu aceste trăsături moștenite, ea a dat lui Christian ajutorul de care acesta avea nevoie. Nu ne mirăm că el a numit-o „MA INMAST” (abreviație de la „Stăpînul meu” — My Mas'er), un nume care i s-a potrivit de minune.

Ceilalți oameni au avut de asemenea rutine dificilă în ciștiinarea inimilor unor Tahitiene. Alexandru Smith, care mai târziu și-a schimbat numele în John Adams, a netit și a luat în căsătorie pe Balhadi, dintr-un alt district.

Christian era nerăbdător să părăsească aceste meleaguri, dar mai înainte de a pleca și-au procurat un număr de plante și diferiți pomi fructiferi, cum și un număr de pui, capre și porci. De asemenea și șase tineri tahitiene, au fost luați ca membri ai echipajului.

Se cunoaște puțin despre călătoriile vasului Bounty, din momentul când Christian și-a părăsit pe prietenul său Heywood, în noaptea

de 21 septembrie, și pînă în ziua de 23 ianuarie 1790, cînd insula Pitcairn a apărut la orizont. Se zice că Christian avea o copie a lucrării căpitanului Carteret în care el descrie descoperirea insulei Pitcairn. Se pare veridic faptul că el mai dinainte a plănuit să se îndrepte către această insulă situată la aproximativ cam o mie de mile mai departe.

În cele din urmă, ei s-au apropiat destul de aproape de insulă, astfel încît ei au putut să vadă un mic golf. Bounty și-a aruncat ancora. Acest mic intrînd, pentru că în adevăr aceasta este realitatea, a fost mai tîrziu numit Baia Bounty, nume care se păstrează pînă în ziua de astăzi.

Era necesar a se face cîteva explorări spre a vedea dacă condițiile naturale favorizează așezarea lor aici. Astfel, Christian, cu unul din marinarii lui, au mers la țarm. În curînd, el a urcat stîncile înalte de trei sute de picioare pînă în vîrf, de unde oricine putea vedea locul de debarcare și Baia Bounty. El a continuat explorarea sa în suficiență măsură ca să fie satisfăcut de faptul că insula are toate resursele necesare pentru a sustine viața și care pune la dispoziție un cer sigur de orice eventuală cercetare și descoperire, ce ar putea să aibă loc. Ea avea apă, lemne, un pămînt bun și unele fructe.

El a descoperit în curînd unele semne care indicau că insula fusese mai înainte locuită. Pe partea de răsărit a stîncilor au fost observate semne (sculpturi, crestări, ciopliri) strănii. Insula era plină de păduri, astfel că îi era imposibil să-și dea seama de situație. Unii se temeau ca nu cumva indigenii să se fi ascuns și într-un moment cînd nu erau atenți, să-i atace. Cu toate acestea, temerea lor nu era întemeiată. Mai tîrziu s-au descoperit cîteva cranii, unele topoare de piatră și diferite alte unelte de piatră.

Au trecut multe zile și deoarece nimeni nu i-a atacat, oamenii au început să se simtă mai în siguranță. Astfel s-au făcut pregătiri pentru a transporta la țarm orice lucru de pe vas ce se putea mișca. Bounty a fost complet despuțat, chiar și de plăcile de pe flancuri, și pentru a nu lăsa nici o urmă, ce ar putea duce la descoperirea lor, ei i-au pus foc.

Oricine își poate cu ușurință imagina expresia feței lui Christian

Fletcher, pe cînd acesta privea cum minunata și excepționala corabie, casa sa de mai bine de doi ani de zile, ardea, scufundîndu-se apoi sub apele oceanului. În zilele liniștite chila lui Bounty poate fi încă văzută odihnindu-se pe fundul mării, în apropierea țarmului.

Circa se păstrează de către Guvernatorul Britanic din insula Fiji, iar ancora, ce a fost scoasă la suprafață tocmai în anul 1957, a fost așezată pe un postament de beton, în fața Capetei Adventiste de pe insulă. (Ziarul Rominia Liberă de marți 31.XII.957 sub titlul „O descoperire interesantă”, scrie — „Epava vasului „Bounty” care s-a scufundat în anul 1790 în fața insulei Pitcairn, în Oceanul Pacific între America și Australia, a fost fotografiată recent de un scafandru ama-

tor. Încă din 1933 a fost găsit în acest loc cirna navei, care se găsește acum într-un muzeu. În anul 1789 marinarii de pe „Bounty” se răsculară — din cauza tratamentului barbar la care erau supuși din partea căpitanului vasului. O parte din răsculații au ajuns pe insula Pitcairn, stabilindu-se acolo, în cea mai îndepărtată insuliță din lume, pierdută în imensitatea Pacificului. Astăzi, din colonia înfiripată acum 167 de ani, mai trăiesc 155 de urmași ai răsculaților de atunci. După cum se știe, căpitanul vasului, Bligh cu cîțiva din oamenii săi, au ajuns, după o călătorie dramatică de peste patru mii de mile, la Batavia, Djakarta de astăzi.”)

Christian a organizat mica lui societate în grupe și s-a pus temelia așezării cunoscute astăzi — sub numele de Adamstown. Insula a fost împărțită în secțiuni, iar cei nouă membri ai echipajului, au primit fiecare cîte o parte. Pămînturile pentru grădini au fost curățate și au fost plantați copaci. Sarea se obținea din apa mării, iar apele din jur

furnizau pește din abundență. Pînă ce au fost construite casele, pinzele de pe Bounty au fost folosite drept corturi.

Astfel avînd tot ceea ce era esențial pentru viață și puțin din plăcerile sale, ei au considerat aceste condiții destul de confortabile, chiar peste așteptările lor. Viața a intrat pe făgașul ei obișnuit, liniștit și prosper.

Într-o zi, pe cînd cotrobăia prin cușorul său de marinar, Christian a descoperit sub hainele lui Biblia pe care mama sa o puse cu iubire acolo cu ani în urmă. Mama lui Christian, care se hrănea cu povestirile faptelor eroice ale străbunilor ei, și cu dorința ca fiul ei să-și poată scrie numele în sala faptelor mărețe, a dat propria ei Biblie fiului său. Această carte a constituit ultima sa legătură cu mama sa.

Într-o zi, neavînd altceva de citit, el o luă cu el într-o grotă din munte. Acolo el petrecea multe ore în citit și fără îndoială că a găsit în ea cuvinte de mîngiere, pe cînd se gîndea la lucrurile trecute. Erau zile cînd John Adams se alătura lui în acel loc retras și asculta cum Christian îi citea, în timp ce el era atent ca să vadă dacă apărea vreun vas, care ar fi putut veni în căutarea lor.

În timpul acestor ore petrecute împreună, Christian a însămintat în inima lui John Adams sămînța adevărului, adevăr care mai tîrziu a însemnat așa de mult pentru el și l-a făcut în stare să schimbe întregul curs al istoriei insulei Pitcairn.

IV. „REFORME URMEAZĂ TRAGEDIEI ȘI LUPTEI”

Dacă sămînța adevărului ar fi pătruns în inimile lui Williams, McCoy și Quintal, întunecata și murdara istorie a perioadei de la început, primii cinci ani din istoria de început a Pitcairnului nu s-ar fi scris niciodată. Acești oameni erau notorii din cauza patimei și băuturii ce-i stăpînea — și acum, găsindu-se lipsiți de ea, ei au început a experimenta extragerea și prepararea lichiorului din diferite plante. McCoy, care fusese crescut într-o distilărie, a descoperit că el poate să scoată alcool din rădăcinile plantei de ceai. Quintal îl ajută, întrebînd marea sa ceainic ca distilator.

Au trecut mai bine de trei ani, cînd o tragedie lovi mica societate din Pitcairn. Fasto, nevasta lui Williams, mergînd într-o zi să caute cuiburi de păsări de mare pentru a le lua ouăle, în timp ce căuta printre stîncile insulei, alunecă și muri din căzătură. Trecînd un timp, Williams pentru a-și liniști starea lui tulbure și necazul, începu să bea și mai mult. Într-o zi fiind în stare de beție, el coborî la casa unui tahitian pe nume Talalu căruia îi ceru și obîinu nevasta acestuia.

Ofensat și revoltat de acest scandalos act, Talalu a căutat ajutorul tahitienilor săi pentru a se răzbuna. Astfel începe o perioadă de opresiune, trădări și vărsări de sînge. Simțămintele ostile erau puternice de amîndouă părțile. În decursul acestor lupte singeroase, Fletcher Christian, prins fără veste în timp ce lucra în grădina sa fu ucis, așa cum au fost uciși și John Williams, William Brown, Isaac Martin și John Mills. Adams a fost împușcat în umăr, dar reuși să scape, în timp ce Young a fost ascuns de către nevasta lui. Cei patru englezi care au mai rămas în viață, ajutați de nevestele lor și de văduvele celor uciși, s-au răzburat omorînd pe toți tahitienii din Pitcairn.

La aceste tragedii, McCoy și Quintal, care au scăpat ca prin minune, au adăugat alte crime: orice viciu care poate degrada pe bărbat și pe femeie, a fost practicat de aceștia. Trădarea și vărsarea de sînge domnea între oameni și nici unul nu era sigur de viața lui. Unele din femei în desperarea lor au încercat să fugă din insulă cu o plută, dar planul lor nu le reuși.

McCoy fiind beat, se duse într-o zi pe una din stîncile ce împrejmuia tărîmul și legîndu-și de trup o piatră se aruncă în mare, sfîrșindu-și astfel viața. Quintal, tovarășul lui McCoy își pierdu în 1798 soția în aceleași condiții în care pieri mai înainte soția lui Williams. Quintal dorea o altă nevestă, dar nici una din femeile insulei nu erau interesate de un bețiv, care după cum se spunea, cu o ocazie cînd soția sa nu reuși să aducă mai mult pește, acesta într-un acces de mînie îi mușcă urechea. În cele din urmă, Quintal le ceru la unul din cei doi englezi în viață să-i dea nevasta, dar nici Adams și nici Young nu doreau să-și strice liniștea căminului lor. Quintal îi amenință că-i

omoară. Fiînd siguri că el va căuta să-și aducă la îndeplinire planul său, aceștia îl îmbătară strașnic cu propriul lui lichior, au pus mina pe el și l-au omorît.

Principala cauză a necazului și nenorocirilor era acum îndepărtată, și mica comunitate rămasă, rîndui o viață plină de liniște, pace și bucurie, așa cum niciodată nu s-a cunoscut mai înainte. Niciodată folosirea băturilor alcoolice nu a mai fost îngăduită pe insulă. Ea a fost pedepsită de lege.

Au trecut zece ani de cînd primii revolțai au pus piciorul pe insula Pitcairn. Adams și Young erau acum singurii supraviețuitori ai celor 19 oameni care au sosit pe insulă și Adams care avea acum 36 de ani, a ajuns să vadă pe Young murind de un atac de astmă, douăsprezece luni mai tirziu, fiind primul insular care murea de o moarte naturală.

Cu 11 femei și 23 de copii pe insulă, fii și fiice ale tovarășilor lui, Adams începu să-și dea seama că îi revenea o mare responsabilitate în a-i conduce pe aceștia la un mod de viață mai bun. Mergînd într-o zi la peștera lui Christian, el se așeză și petrecu un timp prîtînd pe deasupra insulei care era dăminul lor, cum și asupra apelor care se întindeau departe, cit vedea cu ochii de jur împrejur. El medită asupra experienței trecutului și reflectă asupra multor ocazii fericite cînd el și Christian studiau aici împreună și discutau despre lucruri pline de valoare. Se pare că Adams și Christian nu s-au datat niciodată la degradantele fapte și acțiuni ale tovarășilor lor.

John Adams (Alexandre Smith) avea patru copii, dar el era foarte mult atașat de fiul cel mare al lui Fletcher Christian. Acest băiat era primul care s-a născut în această insulă și pentru că se născuse într-o joi în luna octombrie, tatăl său îl numi Joi-Octombrie Christian (Thursday October Christian). În timpul despre care vorbim acum (1800) Thursday era un tînr de zece ani, și el împreună cu Adams petreceau mult timp împreună. Ei lucrau împreună, pescuiau împreună, vorbeau și discutau împreună și amîndoi făceau planuri cu privire la problemele insulei.

Într-o zi, în timp ce umblau în jurul stîncilor de pe coastă, Adams povesti lui Thursday despre cele petrecute de el împreună cu tatăl

lui, studiînd și discutînd în mica groț a acestuia.

„De ce nu mă înveți să citesc și eu cartea tatălui meu?” întrebă băiatul. Pînă la acea dată el nu primise nici un fel de educație.

„De ce? pentru că nu știu unde se află”, răspunse Adams. El nu o mai văzuse de mult timp.

Împreună ei au început să caute prin vechiul cufăr de marinar a lui Christian și în cele din urmă ei au găsit-o. Adams strînse cu pioșenie cartea la piept, ca un dar de foarte mare preț. În mod frecvent, el mergea la peștera lui Christian și acolo în liniștea naturii, departe de zgomotul locuințelor, el a învățat să citească. În același timp, el ajunse la cunoașterea soliei de mintuire și deveni un om schimbat. El ajunse la cunoașterea Mîntuitorului și a dragostei Lui mîntuitoare. Credincios și un zelos apărător al onoarei Mîntuitorului, acest marinar aspru a fost înmuiat și schimbat. El se rugă pentru viața sufletelor de pe insulă și personal începu să conducă serviciul divin în comun de dimineață și seară, obicei care se păstrează pînă în ziua de astăzi în insula Pitcairn.

Deoarece Adams nu avusese nici o pregătire anterioară în cele ale religiei, el căuta în carte un program de viață creștină. Atît de zelos era el de a îndeplini exact cele ce găsea în Biblie, încît la început, el a învățat practicarea tuturor sărbătorilor iudaice. După aceea el fu convins a le lăsa pentru că nu mai erau necesare în dispensațiunea creștină.

Băieții cei mai mari, Thursday Christian, și fratele său Charles, Daniel McCoy, George Young și Matthew Quintal, se pare că erau buni prieteni cu Adams. Cînd s-a dat sugestia ca o mică școală să fie ridicată, acești tineri s-au și apucat de lucru și în curînd, datorită ajutorului dat de tineri, prima lor școală fu gata.

Programul zilnic, era restrîns la simpla învățare, a învăța împreună cu toți din singura carte existentă pe insulă, Biblia. Aceste clipe erau pentru toți copiii clipe de fericire. Cu o ocazie Adams ceru lui Arthur Quintal și Robert Young să prepare o bucată de pămînt în care să planteze cîteva semințe de yam, oferindu-le cîteva mici compensații pentru munca lor. Cînd lucrarea fu terminată și Adams le oferî nișel praf de pușcă, ei amîndoi au refuzat să

primească acest dar și au preferat să roage pe Adams să facă împreună câteva lecții în plus, ca recompensă, ceea ce Adams îndeplini cu bucurie.

Chiar de la începutul experienței sale, Adams învăță să prețuiască valoarea rugăciunii în viața zilnică a comunității limitată la un spațiu așa de mic ca acela al insulei Pitcairn.

Adams păzea prima zi a săptămânii ca zi de odihnă și scrise de la început o rugăciune, care era citită în fiecare duminică dimineața la serviciul divin. În ea, el exprimă adâncul lui sentiment față de Dumnezeu. Un facsimil al originalului cu scrierea lui John Adams este și astăzi un document de valoare a insulei Pitcairn. El scrie: „Pentru dimineața zilei Domnului: Nu mă lăsa o, Doamne, să pierd în zadar această zi în păcat și lucruri nebușești, ci lasă-mă să Te ador cu o și mai mare ardoare. Învață-mă să cunosc mai mult despre Tine, și să Te servesc mai bine decât am făcut-o până acum, pentru ca să pot fi găsit potrivit, bun, spre a locui în ceruri, unde adorarea și servirea față de Tine este veșnică. Amin”. Înapoia succesului lui John Adams era faptul că sarcina sa plină de ardoare de învățător și părinte spiritual, în care fusese foarte activ, în ciuda faptului că avea puțină sau îi lipsea de tot învățătura din tinerețea lui (câci se spune că nu a mers niciodată la școală) stătea inspirația primită din Cuvântul Adevărului. Învățând cu bucurie cum să împartă aceste cunoștințe cu alții, el lăsa un nume a cărui memorie este binecuvântată până peste granițele micii lumi a insulei Pitcairn și a insulelor Norfolk.

El era atent la nevoile tuturor. Dacă cineva era bolnav, el se ducea și-l ajuta. Printr-o fermă adere la linia datoriei pe care el a arătat-o prin purtarea sa, el nu putea decât să constate că binecuvântarea lui Dumnezeu era asupra activității lui. Roadele binelui au devenit vizibile într-un loc unde pierderea moralei predomina. Lanțul monstruos al crimelor și răzbunărilor care a marcat prima fază a istoriei lor zbuciumate, acum era uitat, și o generație tânără, o generație cu o stranie amestecătură a singelui a ajuns la maturitate îmblinzită și îndrumată în viață pe linia vieții Domnului Hristos.

PAGINA AGRICOLĂ

DESPRE

CULTURA CIUPERCILOR COMESTIBILE

Ciuperca comestibilă este un aliment cunoscut de mult timp și întrebuințat cu plăcere de toate gospodinele. Este de mai multe feluri și crește atât în stare sălbatică, pe pajiști, pe finețe, prin mușchii copacilor sau locuri îngrășate cu frunze căzute de la copaci, cât și cultivată în locuri special amenajate. În stare sălbatică, (liberă în natură) ciuperca comestibilă nu crește decât în sezonul propice ei, spre sfârșitul primăverii, până spre toamnă. În rest, din cauza timpului neprielnic nu mai poate fi găsită. Ciuperca comestibilă însă, cultivată în locuri special amenajate aduce rod în tot timpul anului, avînd-o ca aliment și apoi devine și o bună sursă care să mărească veniturile gospodăriei.

Se întîlnesc între ciupercile comestibile cultivate, câteva soiuri, cum ar fi: ciupercile gălbui care sînt mai rezistente la lovire dar din cauza culorii, nu prea agreeate. Apoi ciupercile cenușii, de asemenea o ciupercă bună, dar, din cauza prezentării ei nu prea este căutată. În schimb ciupercile comestibile albe (*Psalliota Campestris*) cu pălăria albă, are partea superioară convexă, iar cea inferioară acoperită la început cu o membrană în dosul căreia sînt dispuse niște lamele radiar, la început lamelele sînt de culoare roză, iar pe măsură ce ciuperca se dezvoltă și se maturează, lamelele devin de culoare roșiatică și în cele din urmă negre. Acest soi de ciupercă este foarte bun și foarte folosit de gospodine.

Ciuperca comestibilă este cultivată pentru valoarea ei ca aliment. Carnea de culoare albă are o aromă caracteristică, un gust plăcut, alcătuiind un aliment complet. Ea constituie o adevărată carne vegetală. În urma cercetărilor științifice, s-a constatat că 2,5 Kg. ciuperci echivalează cu 1 Kg. carne de vacă; 842 gr. ciuperci cu 1 Kg. fragi proaspete, iar 575 gr. ciuperci cu 1 Kg. roșii. O simțitoare mărire a valorii nutritive a ciupercii e cauzată de zaharurile și alți hidrați de carbon ușor asimilabili ca: glucoza, trehaloza, etc. cum și o cantitate însemnată de acizi grași ce se găsesc în cantități destul de importante în ciuperci. După cercetătorul științific N. Mateescu ciupercile albe, cultivate, au și un conținut bogat în vitaminele: A, C, D. precum și vitaminele din grupa B. În 100 gr. ciuperci se găsesc 1,12 mg. vitamina A, 552 mg. vitamina B și 86,0 mg. vitamina C.

Ciupercile cultivate mai conțin apoi fosfor asimilabil, cum și acid fosforic, unul din elementele de bază ale țesutului nervos, care ridică de asemenea valoarea nutritivă a ciupercii. Așa cum afirmă cercetătorul științific N. Mateescu, cercetări recente au dus la descoperirea în ciuperca albă comestibilă a unui nou antibiotic numit, ceytocilina care folosită împotriva tuberculozei și tifosului a avut o acțiune mult mai activă decât penicilina.

Din punct de vedere chimic, ciuperca albă comestibilă numită și Ciuperca de gema (*Agaricus campestris*) are următoarea compoziție în linii mari: apă 89,7%; substanțe azotoase 4,88%; grăsimi 0,20%; glucoză 0,71%; substanțe extractive fără azot 2,46%; celuloză 0,83% și cenușă 0,76.

Ciuperca comestibilă albă este o plantă criptogamă al cărei aparat vegetativ este miceliu, format din filamente multicelulare de culoare albă, ce servește la înmulțirea ciupercii pe cale vegetativă. Miceliul este foarte rezistent putînd pe cale uscată să dureze pînă la zeci de ani. Din miceliu ia naștere piciorul ciupercii de culoare albă și de formă cilindrică, din care apoi se dezvoltă ciuperca.

Ceea ce este foarte lesnicios la cultura ciupercilor este faptul că ea se mulțumește în locurile cărora cu greu le-am putea da altă întrebuințare, așa cum sînt de exemplu: beciuri vechi, bordee vechi, peșteri, grajduri neocupate vechi, cum și colibe construite special în

acest scop. Ceea ce însă se cere este ca aceste locuri să îndeplinească minimum de condiții ca de exemplu:

— să fie așezate pe un loc ridicat spre a fi ferite de inundații.

— să permită menținerea unei temperaturi constante cuprinsă între 12—18°C și o umiditate de 70—80%.

În scopul de mai sus, locul se prevede ca sobe, dintre care cele mai nimerite par a fi cele cu rumeguș, cum și posibilități de a regla temperatura în interior prin aerisire.

Locul nu are nevoie de lumină, ba chiar îi prieste mai bine întunericul care va menține mai bine culoarea albă a ciupercii. Trebuie însă negreșit menținută temperatura și umiditatea constantă în interior.

MĂSURI PREPARATORII PENTRU CULTURA CIUPERCILOR

Înainte de a ne pregăti cele necesare culturii se curăță radical locul scoțind totul afară, aerisind bine și dezinfectând locul. Dezinfectarea constă în umplerea locului cu fum de pucioasă timp de 24 ore, arzând pe cărbuni 30 gr. sulf la 1 m³ volum. După trecerea a 24 ore, locul se aerisește și apoi se dezinfectează cu o soluție de 5—8% lapte de var. Se dezinfectează toate instrumentele cu care se va lucra ca: furci, târgi, sape, lăzi, stelaje, roabe. Iar la intrarea locului se pun tâvi cu praf de var pentru dezinfectarea încălțămintel.

Ciuperca este foarte pretențioasă față de substanțele nutritive, și în special față de azot care se găsește în foarte mare proporție în bălegarul de cal. De aceea, din cele mai vechi timpuri ca materile primă se folosește bălegarul proaspăt de cal, cu un conținut de 60—70% paie. În unele împrejurări se pot amesteca cu bălegarul acesta rumeguș, vrejuri de cartofi, fin sau coceni de porumb. Uneori prin adăugarea de talaj în mici cantități s-au dat rezultate foarte bune.

Se menționează că, bălegarul care va servi drept strat nutritiv pentru ciupercii, trebuie să provină de la cai sănătoși, care au fost hrăniți cu furaje de calitate bună și au avut ca așternut paie de grâu și secară uscate și nemucegăite.

Înainte de folosirea bălegarului

el trebuie preparat. Se scoate proaspăt din grajd și se așează pe o platformă de următoarele dimensiuni: 1,5—2 m lățime, cu 1—1,5 m înălțime și lungimea după nevoie. Se așează în straturi succesive de 30—40 cm. bine scuturat, apoi îndesându-se ușor pentru a se asigura omogenitatea lui și îndepărtând lembele, nuiele, pietrele care s-ar găsi amestecate. Deasupra fiecărui strat se pot presăra mici cantități de sulfat de calciu (gips) pentru a împiedica o descompunere prea rapidă a bălegarului. Dacă nu este suficient de umed se udă cu apă în care se poate dizolva un procent de 2% azotat de sodiu.

Astfel așezat, bălegarul începe să se descompună ajungând după circa o săptămână la 40 grade Celsius când se desface și se clădește din nou după aceleași reguli, îngrijind însă ca bălegarul de la margine să fie așezat la mijloc pentru ca descompunerea lui să fie uniformă. Bălegarul va ajunge acum la o temperatură de 70—80 grade Celsius, iar culoarea lui va fi brună. Când a ajuns în acest stadiu se poate administra azotat de amoniu în proporție de 1,5% și superfosfați în proporție de 2,5%. Când bălegarul a ajuns să-și piardă mirosul de amoniac, având culoarea brun cafeniu, când paiele se rup ușor, iar temperatura a scăzut la 50—55 grade Celsius, este pregătit pentru însămînțare cu miceliu.

Așezarea bălegarului pentru însămînțare se face în diferite forme, după locul pe care-l avem. Astfel el se poate pune în biloane care au formă de prisme cu înălțime de 30—50 cm. cu baza mare de 45—80 cm., sau în formă conică. Se poate apoi așeza pe stelaje care sînt foarte recomandate, întrucît le putem așeza una deasupra alteia. În orice formă am așeza bălegarul, el trebuie bine și uniform îndesat, pentru evitarea golului de aer în interior. Se folosesc pentru aceasta lădițe speciale cu ajutorul cărora se dă forma bălegarului. Când punem bălegarul direct pe pămînt sau pe pardoseală se recomandă ca primul strat de la fund să fie de 2—5 cm. nisip, pentru menținerea umidității.

Odată locul pregătit prin curățire, dezinfectare, aerisire și bălegarul așezat la locul lui așa cum s-a arătat mai sus, se așteaptă pînă cînd temperatura bălega-

rului se echilibrează la 20—25 grade C. cînd a sosit momentul însămînțării miceliului.

Temperatura din bilon sau stelaj trebuie măsurată cîteva zile la rînd. Miceliul de însămînțare se recomandă a fi procurat din locuri sigure (laboratoarele oficiale de specialitate). În prezent I.I.S. Zarea din București str. Grigore Manolescu nr. 10—14 tel. 17.63.13. poate pune la dispoziție orice cantitate de miceliu celor doritori. Miceliul poate fi proaspăt sau uscat. Dacă miceliul se prezintă prea uscat, înainte de a fi întrebuințat se păstrează patru, cinci zile într-o atmosferă destul de umedă, pentru a intra în vegetație și a se desface ușor.

Miceliul se prezintă în brichete care se rup în bucățele de cîte 50 gr. și se însămînțează pe toate părțile bilonului sau stelajului la distanță de 15—20 cm. și adîncime de 2—4 cm. Cu mîna stingă se ridică materialul (bălegarul) la locul unde vrem să însămînțăm, iar cu mîna dreaptă se introduce fragmentul cu miceliul de mărimea unei nuci, rupt din brichetă sau rolă. La 1 m² se socotește două calitatea miceliului pînă la 0,5 Kg. miceliu brut de brichetă, sau 250—350 gr. miceliu de rolă care se însămînțează la distanța de 20 cm unul de altul și la adîncime de 2—4 cm.

După însămînțare, se poartă de grijă ca timp de 2—3 săptămîni temperatura locului să nu scadă sub 20—25° Celsius, iar umiditatea atmosferică de 80—85%. Se recomandă apoi ca biloanele sau formele de pe stelaje să se acopere cu un strat de amestec de pămînt de 2—3 cm. format dintr-un amestec de nisip 3 părți și pămînt de mîl, sau pămînt de țelină, mranită și nisip în proporții egale. Biloanele sau celelalte forme de bălegar se udă din cînd în cînd cu apă de rîu sau de ploale încălzită la 18—20 grade Celsius și pulverizată fin și uniform pe toată suprafața bălegarului cu ajutorul unei stropitori, sau vrmor. În timp de 4—5 săptămîni de la acoperirea straturilor, miceliul ciupercii însămînțat crește și se ramifică în biloane, iar la suprafața pămîntului de acoperire își face apariția ciuperca sub forma de butoni de fructificare. Butonii de fructificare se diferențiază

(Continuare în pag. 23)

CUM SĂ NE RUGĂM

de
M. MANEA

În învățătura despre rugăciune, ca și în toate punctele de doctrină, Modelul nostru desăvârșit, este Domnul Isus Hristos. În privința aceasta raportul Sfințelilor Scripturi abundă cu învățături.

În sfaturile date lui Timotei cu privire la interpretarea Sfințelilor Scripturi, apostolul Pavel îl sfătuiește să „împartă drept Cuvîntul Adevărului” 2 Tim. 2,15. Pentru o interpretare justă, Biblia este cel mai bun comentariu al său. Nu trebuie să întemeiem un adevăr sprijinindu-ne pe un singur text izolat sau pe un singur citat, scos din cadrul în care a fost pus și prezentat astfel ca să se poată susține o nouă învățătură. Adevăratele reguli de interpretare cer să se țină seama de contextul (înțelesul general) capitolului din care am luat textul sau citatul, precum și de contextul general al Sfințelilor Scripturi sau al cărților noastre inspirate.

MODELUL NOSTRU

Modelul nostru desăvârșit la care trebuie să privim și de la care avem de învățat, este Domnul Isus Hristos, care veni aici pe pământ să ne descopere pe Dumnezeu Tatăl. De la El să învățăm cum să ne rugăm și cui să adresăm rugăciunile, cererile și laudele noastre. El spunea ucenicilor Săi: „Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” Ioan 13,15. Apostolul Petru spune și el, că Domnul Isus ne-a lăsat pildă ca și noi să călcăm pe urmele Lui”. 1 Petru 2,21. În toate rugăciunile, laudele și cererile Sale, Domnul Isus s-a adresat lui Dumnezeu Tatăl, și noi dacă dorim să urmăm exemplul Său să facem la fel.

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evla-

viei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mîntuirii veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu — Mare Preot după rînduiala lui Melchisedec.” Ebrei 5,7—10.

Într-o împrejurare din timpul activității Sale, Domnul Isus se ruga astfel: „Te laud, Doamne al cerului și al pămîntului.... da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale”. Mat. 11,25,26.

Cu ocazia hrînirii mulțimii în pustie, cu pîine „a luat cele șapte pîini și peștișorii, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frînt, și a dat ucenicilor, iar ucenicii au împărțit norodului”. Mat. 15,36.

Cînd institui Sfînta Cină, Isus a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicînd: „Beți toți din el”. Mat. 26,27.

În fața mormîntului lui Lazăr, mort de 4 zile „Isus a ridicat ochii în sus, și a zis: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbești astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis”, Ioan 11,41,42.

În legătură cu făgăduința Duhului Sfînt, Isus a vorbit ucenicilor Săi și le-a zis: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mîngîietor care să rămînă cu voi în veac”.

Rugăciunea preoțească din Ioan 17, este adresată în întregime lui Dumnezeu Tatăl. Din această rugăciune, cităm numai cîteva versete care sună în felul următor: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine. Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată,

lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Ioan 17, 1. 24—26.

În grădina Ghetsemani, cînd sufletul Său era cuprins de o înfrîntare ca de moarte, Isus s-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum vorești Tu. S-a depărtat a doua oară, și S-a rugat, zicînd: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta. Apoi S-a rugat a treia oară, zicînd aceleași cuvinte”. Mat. 26, 39,42 și 44.

Pe cînd era răstignit pe cruce „Isus a strigat cu glas tare: Eli, Eli, lama Sabactani?” adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Cu ocazia morții Sale, Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mîinile Tale Îmi încredințez duhul! Și cînd a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul”. Luca 23,46.

În timpul activității Sale mesianice, Isus a învățat pe ucenicii Săi să facă și ei la fel cînd se roagă, adică să adreseze cererile și rugăciunile lor lui Dumnezeu Tatăl.

În Predica de pe Munte Isus a lăsat un model de rugăciune, pentru ucenici și pentru noi toți. „Iată dar cum trebuie să vă rugați”, a zis El: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău!” Mat. 6,9.

În convorbirea Sa cu femeia samariteancă, Isus i-a vorbit despre închinare. „Femeie”, i-a zis Isus „crede-Mă că vine ceasul cînd nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Dar vine ceasul, și acum a și venit, cînd închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să i se închine în duh și în adevăr”. Ioan 4,21,23,24.

ÎN NUMELE LUI ISUS

Pentru faptul că Domnul Isus a adus la îndeplinire prevederile planului de mîntuire și d'n iubire Și-a dat viața ca preț de răs-cumpărare pentru neamul omenesc, El a moștenit „un Nume minunat”. Ebrei 1,4.

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de supt pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“. Fil. 2,6-11.

După învierea Sa din morți, apostolul Pavel spune că Dumnezeu, „L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii“. Efes. 1,20-22.

Ca reprezentant al neamului omenesc înaintea lui Dumnezeu Tatăl, ca frate al nostru mai mare (Ebrei 2, 11), ca Mare Preot după rînduiala lui Melhisedec, (Ebrei 6,20), ca singurul mijlocitor între om și Dumnezeu, (1 Tim. 2,5), numele Său are mare trecere înaintea cerului. Așa se face că El a stabilit ca cererile, mulțumirile și rugăciunile noastre să fie adresate lui Dumnezeu, în numele și prin meritele Sale: „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul; dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face. Eu v-am ales pe voi; și v-am rînduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămîină, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea“. Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Pînă acuma n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină“. Ioan 14, 13. 14; 15,16; 16,23,24.

RUGĂCIUNEA APOSTOLILOR ȘI A PRIMILOR CREȘTINI

Apostolii, care au primit instrucțiuni direct de la Domnul Isus, în ce privește rugăciunea, care au fost martori la toate ocaziile cînd El S-a rugat, ne dau învățături precise și ne spun cui să adresăm rugăciunile și cererile noastre.

Cu prilejul alegerii unui alt ucenic în locul lui Iuda, apostolii au procedat în felul următor: „ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iust, și pe Matia. Apoi au făcut următoarea rugăciune: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales“. Fapte 1, 23,24.

Cînd s-a pornit persecuția împotriva primei biserici creștine, apostolii și credincioșii și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpîne, Doamne, care ai făcut cerul, și pămîntul, marea și tot ce este în ele... și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor și dă putere slujitorilor Tăi!“ Fapte 4, 24,29.

În timp ce apostolul Petru era închis și păzit bine, din cauza credinței, „Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el“. Fapte 12,5.

În timpul unui naufragiu, apostolul Pavel care se afla și el printre călători, i-a îmbărbătat să mănînce și le-a spus că nu va fi nici o pierdere de oameni: „după ce a spus aceste vorbe, a luat piine, a mulțumit lui Dumnezeu, înaintea tuturor, a frînt-o, și a început să mănînce“. Fapte 27,35.

În epistola către Romani, în ce privește rugăciunea, apostolul Pavel nu se îndepărtează cu nimic de la cele învățate de Domnul

Isus. În deznădejdea sa el se adresează lui Dumnezeu: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“. Rom. 7, 24,25. El îndemna pe credincioșii veniți dintre neamuri și le scria: „Toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului Isus Hristos“. Neamurile să slăvească pe Dumnezeu pentru îndurare“. Rom. 15, 6,9. El își exprima recunoștința față de Dumnezeu pentru ascultarea de care au dat dovadă credincioșii veniți dintre neamuri. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățurii, pe care a-ți primit-o“. Rom. 6,17.

Către credincioșii din Corint Pavel se exprimă la fel, în ce privește rugăciunea: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!“ 1 Cor. 15, 57. „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeuul oricărui mîngîier“. 2 Cor. 1,3. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna în carul Lui de biruință în Hristos...“ 2. Cor. 2,14.

Și în celelalte epistole ale sale scrise credincioșilor, Pavel păstrează aceeași linie, în ce privește rugăciunea: „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos“, „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui, Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în cer și pe pămînt, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui în omul dinlăuntru“. „Mulțumiți lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în numele Domnului nostru Isus Hristos“. Efes. 1,3; 3, 14—16; 5,20. „Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez despre voi“. Filip. 1,3. „Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, că ne rugăm

neîncetat pentru voi". Col. 1,3. „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl". Col. 3, 17. Aceeași idee este exprimată de apostolul Pavel și în 1 Tes. 1,3 și Ebrei 13,15.

Pe lângă cele spuse pînă aici, să ascultăm sfatul dat lui Ioan Vizionarul: „Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta. Eu sînt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Inchină-te lui Dumnezeu". Apoc. 22,8,9. „Și pe toate făpturile, care sînt în cer, pe pămînt, sub pămînt, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicînd: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpînirea în vecii vecilor!" Apoc. 5,13.

Din cele studiate pînă aici, se poate vedea destul de clar că Domnul Isus Hristos, Intemeietorul creștinismului, a adresat rugăciunile Sale lui Dumnezeu Tatăl. Același lucru au învățat și au făcut și apostolii, care au trăit cu El și care L-au văzut și L-au auzit cum se ruga. Sfînta Scriptură ne învață că, rugăciunile și mulțumi- rile noastre, trebuie să fie adre- sate lui Dumnezeu, Tatăl, în Nu- mele și prin meritele lui Isus Hris- tos. Nu se poate ca bunul Dum- nezeu să dea astăzi sau în viitor, vreo descoperire nouă care să con- trazică sau să vină în conflict cu cele învățate de Domnul Isus și apostolii Săi. Apostolul Ioan ne învață ce poziție să luăm față de învățătorii falși, cu pretenție de reformă și lumină nouă: „Oricine o ia înainte, și nu rămîne în în- vătătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămîne în învă- țătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i zi- cefi: „Bun venit!" 2 Ioan, 9,10.

CINE ESTE AUTORUL ULTIMEI CĂRȚI

A

SFINTELOR SCRIPTURI

Este sau nu apostolul Ioan auto- rul ultimei cărți a Sfintei Scrip- ture? Iată întrebarea la care mulți cercetători ai acestei probleme, au dat răspunsuri diferite.

În cele ce urmează vom pre- zenta concluziile Bisericii noastre în privința aceasta.

Autorul cărții se identifică el însuși în repetate rînduri ca fiind „Ioan" (Cap. 1,1,4,9.; 21,2; 22,8.) Forma greacă a acestui nume, IOANNES (Vezi Luca 1,13), repre- zintă obișnuitul nume Ebraic Yo- chanan, „IOHANN", și care apare de multe ori în cărțile mai tîrzii ale Vechiului Testament, Apocrife, și în scrierile lui Flaviu Josefus. Acestea identifică pe autor ca fiind un Iudeu.

Numele — Ioan — era acela al autorului, și nici de cum un pseu- donim, așa cum era cazul cu multe apocalipse Iudaice și Creștine din primele secole. În primul rînd, fap- tul că, identificîndu-se pe sine ca Ioan, autorul apocalipsului nu face nici o încercare a se prezenta pe sine ca deținînd vre-o poziție în Biserică. Diferite Apocalipse Iudaice și Creștine sînt atribuite patriarhilor și profeților Iudei, cum și apostolilor creștini. Dacă Apocalipsul era de asemenea sem- nat cu un pseudonim, ar fi fost de așteptat ca autorul să încerce să se identifice pe sine în mod deosebit ca fiind un apostol. Dar simpla afirmație a autorului că numele său este Ioan, „fratele nos- tru" (Apoc. 1,9 ;), este dovada că el își dă numele său adevărat. Fără îndoială scriitorul era atît de bine cunoscut Bisericii, încît numele său singur era suficient a-l identi- fica și a prezenta garanția vrednică de crezare față de raportul viziuni- lor pe care el le-a văzut.

Mai mult chiar, se pare că practica pseudonimului nu era așa de răspîndită atunci cînd exercitarea darului profeției era atît de puter- nică. Pe de altă parte, în decursul

perioadei intertestamentale cînd, atît cît cunoaștem noi, nu era nici un profet recunoscut printre Iudei, scriitorii religioși adesea simțeau că este necesar a alătura lucră- rilor lor numele vreunui personaj de demult care avea o mare re- putație pentru a da în felul acesta lucrării un suport spre o acceptare generală a ei. Odată cu venirea Creștinismului darul profeției a în- florit din nou. În Biserică crești- nă din primul veac, presupusa ne- voie de folosire a pseudonimului nu există; Creștinii erau convinși că apostolii și profeții lor vorbeau direct de la Dumnezeu. Dar cînd slujba profetului a căzut în diz- grație printre creștini, și în cele din urmă a dispărut prin veacul al II-lea, au început să apară lu- crări semnate cu pseudonime, pur- tînd numele a diferiți apostoli. În lumina acestor fapte este logic a trage concluzia că Apocalipsul, ve- nînd din primul secol al erei cre- știne, nu este un pseudonim, ci este lucrarea unui om al cărui nume real a fost IOAN.

Cine a fost acest Ioan? Noul Testament, menționează diferiți oa- meni ce poartă acest nume: Ioan Botezătorul, Ioan fiul lui Zebedei, care a fost unul din cei doisprezece, Ioan, numit și Marcu, și o anumită rudă a marelui preot Ana (vezi Fapte 4,6). Este un lucru clar că Ioan Botezătorul nu poate fi au- torul Apocalipsului, pentru că Ioan Botezătorul, muri înaintea crucifi- cării Domnului Isus; nu există de asemenea nici o probabilitate lo- gică ca să fie rudă lui Ana, des- pre care nu există nici un indiciu cum că ar fi devenit vreodată un Creștin. De asemenea este puțin probabil ca Ioan Marcu să fie au- torul Apocalipsului. Stilul, vocabu- larul și prezentarea celei de a doua Evanghelii sînt cu totul diferite de acelea ale Apocalipsului, și nu e- xistă nici o dovadă că cineva din prima Biserică ar fi legat în mod

serios Apocalipsul de Evanghelia lui Marcu.

Prin procesul eliminării, Ioan fiul lui Zebedei și fratele lui Iacob, rămâne ca să fie luat în considerație și studiu. El nu era numai unul dintre cei doisprezece, ci era de asemenea unul din cercul cel intim al lui Isus. Aproape în unanimitate, tradiția primei biserici Creștine îl recunoaște ca fiind autorul Apocalipsului. De fapt, fiecare scriitor creștin pînă la mijlocul secolului al III-lea ale căror lucrări s-au păstrat pînă astăzi și care menționează această problemă, atribuie Apocalipsul apostolului Ioan. Acești scriitori sînt: Justin Martirul din Roma (100—165 d. Hr.; Dialogul cu Tripho 81), Irineu din Lyon (130—202 d. Hr.; Împotriva ereziilor Iv. 20.11), Tertulian din Cartagina (160—240 d. Hr.; Despre prescripții împotriva Ereticilor 36), Hypolit din Roma (mort la 220 d. Hr.; Care este bogatul ce va fi mîntuit?). Aceste mărturii demonstrează credința puternică și larg răspîndită în prima Biserică, cum că autorul Apocalipsului a fost apostolul Ioan. Mai mult, numeroase tradiții de la începutul Bisericii Creștine, leagă ultimii ani ai apostolului Ioan, cu orașul Efes. Astfel, Irineu (op. cit. III, 3.4; A.N.F. vol. 1. p. 416), declară că în tinerețea sa el a văzut pe bătrînul Policarp din Smirna, care „a vorbit cu mulți dintre cei ce au văzut pe Domnul Hristos”, printre care și cu Ioan, care a rămas totdeauna la Efes pînă în zilele lui Traian (98—117). Polycrat (130—200 d. Hr.), episcop de Efes, al 8-lea din familia sa, care era un episcop creștin, mărturisește că Ioan „care se odihnea la sînul Mîntuitorului...”, el odihnea la Efes (Epistola către Biserica din Roma cu privire la Ziua păzirii Paștelui A.N.F. vol. 8. p. 772). Aceste afirmații coincid cu faptul că Ioan s-a adresat el însuși efenenilor și altor Biserici din Asia — (Apoc. 1,9,11).

Singura mărturie ce vine din această perioadă și care se pare că nu se armonizează cu vederea că autorul Apocalipsului a fost apostolul Ioan, vine de la unul dintre primii părinți ai Bisericii Creștine, și anume PAPIAS (mort la 163 d. Hr.) Lucrările lui Papias, s-au pierdut și tot ceea ce aveam din opera lui, se află în formă de fragmente și citate păstrate de către alți scriitori de mai târziu

Două din acestea se referă la moartea lui Ioan. Una, un manuscris din secolul VII sau VIII d. Hr. care se pare a fi o prescurtare a Cronicilor, lucrarea lui Filip din Side (sec. V-lea), declară:

„Papias în cea de a doua sa carte spune că Ioan și fratele său Iacob, au fost omorîți de Iudei.”

De asemenea, un manuscris al Cronicilor lui Georgius Hamartalus (860 d. Hr.) spune:

„Căci Papias, episcopul din HIERAPOLIS, fiind un martor ocular al acesteia, în a doua carte a învățăturilor Domnului, spune că el (Ioan) a fost nimicit de către Iudei, împlinind pe deplin în felul acesta — împreună cu fratele său — profeția Domnului Hristos cu privire la ei.”

La prima privire aceste citate se pare că ar indica faptul că o oficialitate creștină trăind în ultima parte a secolului I și în prima parte a celui de al II-lea secol, și în vecinătatea Efesului, mărturisește că apostolul Ioan, ca și fratele său, a fost omorît de către Iudei mult prea de timpuriu pentru a putea să scrie apocalipsul, fie în timpul lui NERO, fie al lui Domițian, perioadă în care de obicei cercetătorii plasează lucrul acesta. La o privire și la un studiu mai atent însă, multe întrebări se ridică în legătură cu aceste probleme. Faptul că pasajul din manuscrisul din Oxford se referă la Ioan ca la un „teolog”, arată că citatul respectiv a suferit unele modificări aduse se pare de către un scrib din Evul Mediu, pentru că acest titlu nu este dat lui Ioan în nici un manuscris existent al Bibliei scris înainte de secolul al VIII-lea, și este de neconceput că Papias s-ar fi folosit de el. A doua problemă, din Georgius Hamartalus, afirmația este găsită numai

într-un singur manuscris al acestui scriitor. Alte manuscrise ale sale, spun doar atât că Ioan a murit liniștit, în pace, și se pare că nu citează deloc din Papias. În consecință, este foarte greu a cunoaște exact ce a spus Papias cu privire la moartea lui Ioan. Dacă el a scris că Ioan ca și Iacob, a fost omorît de către Iudei, atunci în nici un caz, nu reiese că moartea lor a avut loc în același timp sau imediat după celălalt. Apocalipsul însăși arată că în timpul scrierii sale, Iudeii încă produceau dificultăți creștinilor, și dacă totuși în cele din urmă Ioan a suferit moartea de martir, aceasta putea foarte bine să fie rezultatul mașinațiunilor Iudaice.

Al treilea citat din Papias, este redat de către istoricul bisericesc Eusebiu (340 d. Hr.).

„Și nu voi ezita a mă lega (a face apel) de toate interpretările presbiterilor pe care le-am cunoscut și pe care mi le reamintesc bine, pentru că eu sînt încredințat în adevărul lor... Dar dacă vreodată va veni cineva care a urmat presbiterilor, atunci eu voi cerceta cuvintele presbiterilor cu privire la ceea ce Andrei sau Petru, Filip sau Toma, sau Iacob sau Ioan, sau Matei, sau oricare altul din ucenicii Domnului au spus, și ce spune Aristian și presbiterul Ioan, ucenicul Domnului. Căci nu cred că informațiile din cărți mă vor ajuta mai mult decît cuvîntul unei voci ce trăiește și continuă a trăi”. (Istoria Ecclesiastică III.39,34.

Acest citat a constituit obiectul unor vii discuții. Eusebiu îl interpretează ca arătînd că au fost doi oameni ce au trăit în Asia în ultima parte a secolului I, și care se numea Ioan — Apostolul, și un alt om care era un presbiter, sau

bătrîn. Opinia lui Eusebiu a fost aceea, că acest Ioan din urmă a fost acela pe care Papias l-a cunoscut personal și că acesta a fost cel ce a scris Apocalipsul, pe cînd apostolul a fost autorul Evangheliei.

Este totuși posibil a interpreta și altfel cuvintele lui Papias. După cum a arătat cercetătorul Zahn (Introducere în Noul Testament ed. 2-a, vol. 2. pag. 451—453), în afirmația lui Papias nu există nici o distincție reală între presbiteri și apostoli. Papias spune că el „a cercetat cuvintele presbiterilor și după aceea trece imediat să numească pe apostoli apoi cînd el menționează pe „presbiterul Ioan“, el îl identifică imediat ca unul din „ucenicii Domnului“. Deosebirea reală între cele două grupuri pe care el le menționează, stă în expresiile au spus și spun, și care sugerează faptul că cei din primul grup amintit au fost ucenicii Domnului Isus care au trăit și și-au dat mărturia lor mai înainte de Papias, pe cîtă vreme cei din cel de al doilea grup puteau da încă informații în timpul său. Dacă mărturia lui Irineu este acceptată, apostolul Ioan urmează a fi inclus în ambele grupe și astfel este de înțeles că a fost menționat de două ori.

Efortul lui Eusebiu de a scoate doi Ioani din afirmația lui Papias este mai pe deplin înțeles dacă ținem seama de faptul că concluzia lui a fost influențată de lucrarea lui Dionisie, episcop de Alexandria (265 d. Hr. pentru aceasta vezi Eusebiu op. cit. III. 24,25). Ca o reacție împotriva unor creștini care susțineau un mileniu literal, Dionisie a scris o lucrare intitulată — Un tratat cu privire la făgăduințe, — în care el caută să arate prin argumente savante, că Apocalipsul nu a fost scris de apostolul Ioan, ci de către un alt om cu același nume. Dionisie este primul părinte bisericesc, care pune în discuție dreptul de autor al apostolului Ioan asupra Apocalipsului, și argumentele lui au rămas clasice pentru cei învățați care împărtășesc acest punct de vedere.

Dionisie și-a întemeiat în mod deosebit critica sa pe faptul că există diferențe vizibile între limbajul Evangheliilor și acela al Apocalipsului, vocabularul celor două cărți prezintă diferențe importante: un număr de expresii ce se întâlnesc cu o deosebită frecvență la

una din ele, se găsesc mai puțin frecvent în cealaltă. Următoarele exemple sînt izbitoare: KOSMOS — lume — se întâlnește de 79 de ori în Ioan, și de numai 3 ori în Apocalips; ALETHEIA — adevăr — în Ioan se găsește de 25 de ori, iar în Apocalips niciodată; PNOS — lumină — de 22 de ori în Ioan, și în Apocalips numai de 3 ori; AGAPAO — a iubi — de 37 de ori în Ioan, și de 4 ori în Apocalips; PISTEUO — a crede — de 100 de ori în Ioan, și nici o singură dată în Apocalips; ALLA — dar — în Ioan de mai bine de 100 de ori, și în Apocalips de 23 ori; ENOPION — înainte — o dată în Ioan, și de 36 de ori în Apocalips; EMOS — al meu — de 42 de ori în Ioan și o dată în Apocalips. Referindu-se la Domnul Hristos ca: „Mielul“. Evanghelia totdeauna folosește expresia — AMNOS — pe cînd Apocalipsul folosește totdeauna expresia ARNION, și amîndouă însemnează — miel —. În Evanghelia, Ierusalimul totdeauna este HIEROSOLUMA, pe cînd în Apocalips, el este în mod consecvent HIEROUSALEM.

Dionisie arată de asemenea că limba greacă folosită în Evanghelia lui Ioan este corectă și idiomatică, pe cînd aceea a Apocalipsului conține un număr de pasagi ce sînt neobișnuite și nu pot fi explicate în termenii limbii creștine corecte din punct de vedere gramatical și din punct de vedere al sintaxei. Avînd în vedere aceste substanțiale diferențe între Evanghelia și Apocalips, Dionisie trage concluzia că ele nu sînt opera aceluiași autor. Aceste păreri critice se pare că au avut o mare influență asupra gândirii Bisericii de răsărit cu privire la apostolicitatea și deci canonicitatea Apocalipsului. Nu numai că Eusebiu a reținut amănuntele argumentelor lui Dionisie, dar el a căutat să le fundamenteze mai bine, prin pasagi din Papias — pasagi citate mai sus. De asemenea cu privire la canonicitatea Apocalipsului el spune:

„Cu privire la scrierile lui Ioan, pe lingă Evanghelia, prima lui epistolă a fost acceptată fără nici o discuție de către cei din vechime cît

și cei moderni, cu privire la celelalte două sînt discuții, iar cu privire la Apocalips au fost mulți pînă acum, care au susținut alte opinii.“

Deși dovezile invocate de Dionisie pentru a arăta existența a două persoane cu numele Ioan, prezintă greutate, multe alte lucruri trebuie luate în considerație mai înainte de a trage o concluzie. Părerile lui Dionisie și Eusebiu se bazează în principiu pe două puncte — citatele îndoielnice din Papias și argumentele lui Dionisie cu privire la diferența lingvistică între Evanghelia și Apocalips. Deși nu poate fi deosebit că Papias nu se referă la două persoane deosebite cu numele Ioan, și dacă așa stau lucrurile mărturia lui — în măsura în care se poate să fie folosită ca o mărturie a faptului că Apocalipsul nu este scris, de apostolul Ioan — ea este combătută de o duzină de alți părinți ai bisericii. De o deosebită importanță în privința aceasta sînt afirmațiile lui Irineu, care a avut personal contact cu Policarp, un contemporan atît al lui Ioan cît și al lui Papias. Se pare că el a cunoscut numai un Ioan apostolul, și declară în mod clar că acesta a scris Apocalipsul. Avînd în vedere acest lucru se pare logic a conchide că afirmația echivocă a lui Papias, nu trebuie să fie opusă ca o dovadă a existenței a două persoane cu numele Ioan.

Diferența lingvistică între Evanghelia și Apocalips este interesantă. Deși deosebirile dintre problema subiectului și a stilului, care în mod neîndoios există între cele două cărți, pot — pînă la o anumită limită — să conteze în diferențierea vocabularului. Un scriitor de obicei nu se deosebește atît de mult în folosirea unor astfel de expresii ca: ALLA, ENOPION și EMOS. Fără să țină seama de problema subiectului sau forma literară, același autor folosește sau omite în mod obișnuit astfel de cuvinte și aceasta în mod inconștient. Cînd două lucrări se deosebesc atît de mult, așa cum este cazul cu Evanghelia lui Ioan și Apocalipsul, în folosirea acestor expresii, se pare foarte greu a admite la prima vedere că ele reprezintă lucrarea aceluiași scriitor.

Totuși, faptul acesta în sine nu însemnează în mod necesar că Ioan nu a fost autorul ambelor cărți. Imprejurările în care cele două cărți se pare că au fost scrise, pot în mod logic constitui o explicație a unor astfel de deosebiri ca cele existente. În Apocalips Ioan declara că el a primit viziunile sale în timp ce el se afla în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu (cap. 1,9). Faptul că Ioan era în exil, aceasta implică faptul că el a fost forțat de împrejurări să se bazeze pe propriile lui cunoștințe lingvistice în scrierea Apocalipsului. De aceea, nu este surprinzător că limbajul acestei cărți nu este în totdeauna obișnuit, că unele expresii semite apar ici și colo în limbajul grec, și că autorul ei nu a fost totdeauna sigur de gramatica sa. O astfel de situație este cu totul conformă cu împrejurările în care se cunoaște că Ioan a scris Apocalipsul. Mai mult, viziunile se pare că au fost scrise pe măsură ce scenele au trecut pe dinaintea ochilor profetului (vezi cap. 10,4), și se pare că Ioan în mod intenționat a evitat revizuirea și corectarea pentru ca sensul real al celor prezentate să nu se piardă.

Pe de altă parte tradiția creștină de la început arată că Evanghelia a fost scrisă sub împrejurări cu totul diferite. Fragmentul MURATORIAN — compus probabil la Roma, cam în jurul anului 170. numai la câteva decade după vizita făcută de Policarp ucenicului Ioan, spune:

„Cea de a patra evanghelie este a lui Ioan, unul dintre ucenici. Încurajat de colegii săi apostoli și episcopi, el le-a spus: „Postiți împreună cu mine următoarele trei zile, și orice va fi descoperit fiecăruia dintre noi să ne povestim unul altuia“. În noaptea aceea a fost descoperit lui Andrei, unul din apostoli, că în timp ce ei vor revedea conținutul, Ioan să prezinte totul în numele său“. (Canon Muratorianus, op. 17. 18).

Deși această prezentare are unele laturi fantastice — imaginare — cum ar fi prezența lui Andrei și alți apostoli cu Ioan în timpul scrierii Evangheliei, ea totuși prezintă un pic de adevăr, și anume faptul că în compunerea Evangheliei Ioan a fost asistat. Că lucrul acesta așa a fost este indicat și de o afirmație atribuită lui Papias, păstrată într-un manuscris din sec. al X-lea“.

„Această Evanghelie, atunci, este clar, că a fost scrisă după Apocalips, și a fost dată bisericilor din Asia de către Ioan, fiind încă în trup, ca episcop de Hierapolis, pe nume Papias, un iubit amic al lui Ioan, care a scris această evanghelie împreună cu Ioan, după dictare, prezentată (revestită) în a sa lucrare Exoterica în ultimele cinci cărți“ — (textul latin al Noului Testament, vol. 1. 490 491).

Deși detaliile acestui citat nu pot fi luate ca certe, totuși aceste două citate sugerează în mod puternic faptul că în sec. al II-lea era foarte răspândită ideea că Ioan a compus, a scris, Evanghelia asistat de alte persoane. În lumina acestei tradiții din primul secol creștin, afirmația de la sfîrșitul acestei Evanghelii, — „Ucenicul acesta este cel ce adevărește aceste lucruri, și care le-a scris. Și știm că mărturisirea lui este adevărată“ (Ioan 21, 24), se pare că constituie un bilet de liberă trecere pentru cei ce l-au ajutat pe Ioan, cu privire la adevărul celor spuse de acesta. Dacă această reconstruire a faptelor este corectă, atunci nu este greu să înțelegem diferența lingvistică și literară care există între Apocalips, scris probabil când Ioan

era singur pe insula Patmos, și Evanghelia, scrisă cu ajutorul unuia sau mai mulți credincioși din Efes. La cele de mai sus poate fi adăugat faptul că există unele paralele literare izbitoare între Apocalips și Evanghelia lui Ioan, care sugerează ideea unui autor comun pentru aceste cărți. Astfel, Apocalipsul vorbește despre „apa vieții“ (Cap. 21, 6; 22, 17), iar Evanghelia despre „apă vie“ (Cap. 4,10; 7,38). Apocalipsul invită: „Celui ce îl este sete să vină“ (Cap. 22,17), iar Evanghelia declară: „Dacă însetează cineva, să vină“ (Cap. 7,37). Expresia OPSIS — înfățișare — sau — față — este folosită în Noul Testament numai în scrierile lui Ioan (Ioan 7,24; 11,44; Apoc. 1,16). Același lucru este adevărat și pentru expresia TEREIN TON LOGON „Păstrează cuvântul“ (Ioan 8,51 52, 55; 14, 23, 24; 15,20; 17,6; Ioan 2,5; Apoc. 3,8,10; 22,7,9.); și ONOMA AUTO, „Numele Său“, sau în mod literal „Un nume pentru El“ (Ioan 1,6; 3,1; Apoc. 6,8) Cu excepția locurilor unde se face referire directă la simbolismul V. Testament, Domnul Hristos este caracterizat ca MIEL, numai în Evanghelia lui Ioan și Apocalips (Ioan 1, 29,36; Apoc. 5,6 de încă 28 de ori).

Deci, deși se pot prezenta dovezi împotriva faptului că Ioan este autorul Apocalipsului, trebuie să fie recunoscut că argumentele în favoarea părerii tradiționale și anume că autorul Apocalipsului este apostolul Ioan, sînt logice și sănătoase. Comentarii denominațiunii noastre prezintă aceasta ca fiind punctul de vedere al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în privința acestui subiect în discuție, și anume că Apostolul Ioan, este autorul Apocalipsului care a fost scris în timpul domniei lui Domițian, deci cam pe la anul 96 d. Hr.

D. POPA

A
DOMNULUI HRISTOS

(urmare din pag. 5)

Dar cînd urmărim cuvîntul Scripturii în epistola către Ebrei, găsim cel mai convingător argument că întreaga lucrare de ispășire pentru păcate, este posibilă numai prin sămînța făgăduită.

În primul capitol este prezentat foarte clar faptul că El care „a făcut curățirea păcatelor noastre“ a fost Fiul lui Dumnezeu. Este clar spus că prin El, Tatăl a făcut lumile, că El a fost strălucirea slavei Tatălui Său, și întipărirea feței Lui; că prin puterea Cuvîntului Său se țin toate lucrurile; că prin El temeliiile pămîntului au fost puse. Că cerurile sînt lucrarea mîinilor Sale; și că anii Săi nu se vor sfîrși. Se declară de asemenea că după ce El a luat asupra Lui păcatele noastre, El stă la dreapta Majestății Cerului.

În al doilea capitol, se arată că pentru ispășirea păcatelor noastre a fost necesar ca acest Isus care era atît de slăvit, să fie făcut pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii, pentru a suferi moartea. „Se cuvenea, în adevăr, că Acela pentru care

și prin care sînt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvîrșească, prin suferințe, pe Căpetenia mîntuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sînt sfințiți, sînt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-I numească „frați“, cînd zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cînta lauda în mijlocul adunării“. Și în alt loc: „Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu“. Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El însuș a fost deopotrivă partaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul semînței lui Abraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului“. Ebrei 2,10—17.

DESPRE
CULTURA CIUPERCILOR COMESTIBILE

(urmare din pag. 16)

ză apoi în ciupercuțe, care încep să se grupeze în mănunchi, iar după 5—6 zile ating diametrul de 1—2 cm. După încă 6—8 zile ciupercile complet diferențiate ajung la faza de maturitate cînd începe prima recoltare. De aci înainte, recoltarea se repetă din două în două zile, pentru a se obține un produs de cea mai bună calitate. Perioada de producție a unei astfel de culturi durează apoi în continuare timp de 80—120 zile. În tot acest timp temperatura în interior nu trebuie să scadă sub 16 gr. Celsius, iar intervalele dintre biloane sau poteci, dacă s-au uscat să se ude cu apă încălzită la temperatura ciupercăriei. În acest scop ne servim de stropitoare, iar pentru menținerea umidității straturilor și biloanelor ne vom servi de pompa vermotel. După fiecare recoltare se culeg ciupercile bolnave, iar locurile de unde am recoltat se astupă cu pămîntul folosit la acoperirea biloanelor. Dintr-un sezon de cultură se pot scoate 30—35 recoltări, dacă locul este bine îngrijit păstrîndu-se temperatura și umiditatea tot timpul. Recoltarea se face cu grijă pentru a nu se distruge ciupercile prea tinere sau cele în curs de formație. Ciupercile ce urmează a fi recoltate se prind cu două degete de picioruș, care se răsucește ușor și apoi se saltă de el. În felul acesta evităm smulgerea altor ciupercuțe și distrugerea țesutului de miceliu, din care se formează alte ciuperci. La 1 m² de bilon în mod obișnuit se recoltează 4—6 kgr. dar s-a ajuns și pînă la 12 kgr. Dacă se respectă condițiile de creștere și dezvoltare cum și prescripțiile de igienă, se pot pe acelaș loc organiza două culturi pe an. O grijă deosebită trebuie avută însă la curățenia în interiorul ciupercăriei, iar la intrare încontinuu să existe dezinfectante și cutii ștergător cu praf DDT, cum și clorură văroasă, pentru a evita infectarea locului, ceea ce ar aduce pagube la recoltă.

I. DĂNETIU

Curiozități...

„FURNICA-UMBRELĂ”

„Furnica-umbrelă” — o insectă care trăiește în America de Sud — se hrănește cu frunzele pomilor, frunze pe care le foarfecă, cu multă iscusință în fișii mari. Ea își poartă prada cu o neîntrecută sprinteneală, ținând-o ridicată deasupra capului, de unde-i vine și porecla.

Când aceste furnici coboară din vârful copacilor recolta lor, îți vine să crezi că, plecând să se plimbe, și-au luat umbreluțele pentru a se feri de razele fierbinți ale soarelui. Alaiul pe care-l înfățișează când, astfel încărcate, micuțele insecte se îndreaptă spre îndepărtatul furnicar este, într-adevăr, comic. Ele merg atât de aproape una de cealaltă și corpul lor cafeniu e atât de bine ascuns sub umbrelă, încât ți se pare că vezi defilând un cordon de verdeață. Adesea se poate vedea pe pământ urma lăsată de caravanele lor.

Furnicarele lor se găsesc întotdeauna la rădăcina arborilor bătrâni și scorburoși. Aceste insecte însă nu mănâncă niciodată frunzele arborelui care le adăpostește cetatea subterană.

PRIETENIE CURIOASĂ

Raporturile dintre animalele de specii diferite prezintă, uneori, aspecte curioase. Iată, de exemplu, cazul unei păsări din Australia care e nedespărțită de cangur. Ea se agață și rămîne pe spinarea cangurului chiar cînd acesta fuge în salturile lui caracteristice. Cangurul se simte foarte bine cu prezența ei pe spinare. Pasărea aduce un serviciu prețios cangurului, ciugulindu-i insectele parazitare.

Știați că...

... există păsări care nu zboară? Acestea sînt: struțul, pingulul și kiwi. Ultima trăiește în Noua Zeelandă; aripile ei, foarte mici, nu servesc la nimic, în timp ce aripile pinguinului servesc ca înotătoare, iar ale struțului la fugă.

... șerpii și peștii dorm cu ochii deschiși? Pleoapele fixe ale șerpilor sînt transparente; cît despre pești, aceștia n-au de loc pleoape.

... cameleonul poate privi în același timp în toate direcțiile? Cu un ochi el privește în față și în sus, iar cu celălalt în spate și în jos.

... există o specie de păianjeni care trăiesc și-și țes pînza în apă? Pînza aceasta e mult mai groasă și mai deasă decît a celorlalți păianjeni și ea servește atît la adăpostirea lui cît și la capturarea hranei.

... cel mai blind pește este crapul? El se obișnuiește foarte repede cu omul și, dacă suni de cîteva ori înainte de a-i da hrana, deprinde repede ceea ce se numește „reflex condiționat”.

... organul auditiv al lăcustelor se află pe picioarele lor din față?

... potîrnichea albă scoate primăvara, niște sunete care seamănă cu un lătrat de ciine, iar pescărușul cu capul negru, un strigăt care imită rîsul omului?

Psalmul 122

Mă bucur cînd mi se zice :

Haidem

La casa Domnului !

Picioarele,

Mi se opresc în porțile tale,
Ierusalime !

Ierusalime,

Tu ești zidit ca o cetate,
Făcută dintr-o bucată !

Acolo,

Se suie semințiile,
Semințiile Domnului,
După legea lui Israel,
Ca să laude
Numele Domnului !

Căci acolo,

Sînt scaunele de domnie
Pentru judecată,
Scaunele de domnie
Ale casei lui David.
Rugați-vă,
Pentru pacea Ierusalimului !

Cei ce te iubesc,

Să le meargă bine.

Pacea,

Să fie între zidurile tale,
Și liniștea,
În casele tale domnești !

Din pricina

Fraților și prietenilor mei,
Doresc pacea
În sinul Tău.

Din pricina

Casei Domnului,
Dumnezeului nostru,
Caut fericirea ta.

- CURIERUL ADVENTIST -

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA: BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET